SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

ÖZEL SAYI : 1 / MAYIS 1982 / 1.50. DM

ÖZEL SAYI

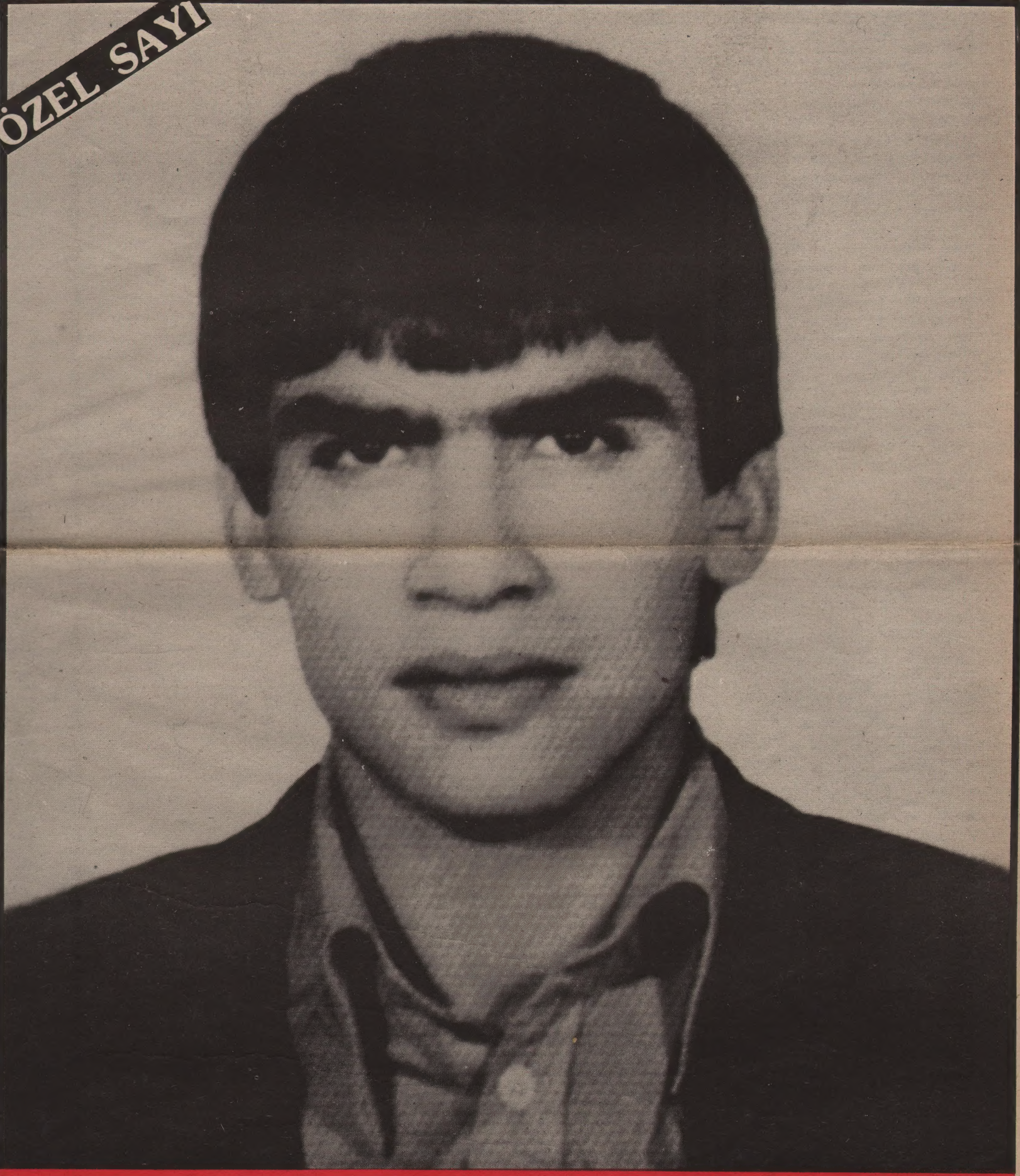

MAZLUM YOLDAŞIN ANISI
Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir!

...köyünde işlerinde Cuma'nın bulunduğu beş PKK savaşçısı köyü kuşatan M. Celal Bucak'ın 60-8... sı ile son mermilerine ve son nefeslerine kadar dövüşerek şehit...

Türk devletinin açık desteğinde hareket eden M. Celal yağmacıları tarafından dört yoldaşı ile birlikte katledilen Cuma Tak kimdi? Ne için, neye karşı savaşırken şehit düştü? Bunlar kimdiler, hangi amaçla, kimin adına savaşıyorlardı?

Cuma Tak, Siverek-Hilvan yöresinde geçimini M.Celal ve öbür feodallere yarıcılık yapmakla veya Çukurovaya mevsimlik işçi olarak çalışmaya gitmekle temin etmeye çalışan yoksul bir ailesinin çocuğuydu. Cuma Tak, çocukluk yılları köyden köye göç eden ailesinin sefil yaşantısını tüm acı ve ıstıraplarını yaşamakla geçti. Yaşlarca küçük yaşına rağmen üretime katılmak zorunda kalan Cuma; yedi yaşından itibaren her kış Hilvan'da okula devam ediyordu. Ortaokulu bitirdikten sonra ailesi kendisini okutacak imkandan yoksun olduğu için, parasız yatılı Tunceli öğretmen okuluna kaydoldu.

Çocukluğundan beri feodallere sefil olmanın acısı ve öfkesini yüreğinde taşıyan Cuma, türk devleti ve kürt feodalleri arasındaki açık işbirliği, dayanışmayı gözleri ile gördüğünden anti-feodal, anti-sömürgeci duygularla doluydu. Bu nedenle Sosyal-şoven akımların Tunceli yöresindeki etkinliğine rağmen onların saflarında yer almaya yanaşmadı. Fakat o yıllarda bağımsız bir akım olarak yeni yeni şekillenmekte olan Kürdistan devrimcileri taraftarında onların saflarında yer almakta tereddüt etmedi.

1975-76 yıllarına rastlayan bu dönemde, Kürdistan devrimcileri iki cephede hakim ulus milliyetçiliğinden etkilenen sosyal-şovenizme ve ... aşamayan sınıflarından kaynaklanan reformist-tasfiyeci burjuva milliyetçiliğine karşı amansız bir ideolojik bir mücadele yürütmekteydiler. Bu mücadelenin aktif bir militanı haline gelen Cuma Tak, burjuva milliyetçiliğinin kalıntılarından sıyrılarak ... verliği enternasyonalizmle birleştirdi.

Kürdistan Devrimcilerinin Dersim yöresinde sosyal-şoven akımlara karşı verdikleri mücadeleye aktif olarak ... Tak, yazın döndüğü Siverek'te de D.D.K.D. içinde örgütlü burjuva milliyetçiliği ile savaşmakta idi. Bu kavga zaten kararlı, cesur ve atak bir kişiliğe sahip olan Cuma'yı ona Komünist bir kişilik kazandırdı. Kürdistan Devrimcilerinin verdiği her göreve tereddütsüz koşan Cuma yoldaş, ... silah kullanan bir usta halk savaşçısı olacağını daha o ... taya koymuştu.

(4)

...baskı ve sömürü politikasını uygulayamıyacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Cuma Tak ve yoldaşlarının yaşamları boyunca şerefle taşıdı... kanları pahasına yükselttikleri Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlüğü, tüm emekçilerin, devrimci ve yurtseverlerin bayrağıdır. B... ve özgürlük mücadelemizin ... önderi ve ... ği şanlı ... ği yara ... ne atılarak.

DİYARBAKIR ASKERİ TUTUKEVİNDE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİ...

Dünya, Bölge, Türkiye ve Kürdistan'da... siyasal gelişmeleri yakından takip edenler 14 Ekim seç... den sonra ortaya ister bir örtülü MC ister bir koalisy... tersa bir "Sadi Irmak" hükümeti çıksın siyasal baskının ... da tırmandırılacağını Türkiye Proletaryasının ve halkının kazandığı ekonomik ve demokratik mevzilerin gasp edilmek isteneceğini Kürdistan devrimcileri ve halkı yoğun... kı ve terörün dozunun artırılacağını biliyorlardı.

Seçimlerden sonra meydana gelen ge... van ve Demirel'in ağzından dökülen inciler beklentilerin ... lığını kanıtlamada gecikmedi. Daha Demirel Başbakanlı... revini devr alır almaz sömürgeciler ve uşakları Kürdistan devrimcilerine karşı saldırı ve komplolarını bir kaç ... artırdılar. 14 Ekim seçimlerinde Batman halkından aldığı ... ci bir oy çoğunluğuyla Belediye başkanlığına gelen seçk... Kürdistan Devrimcisi MİT'in tezgahladığı bir komployla ... çe katledildi. Hilvan'da Belediye başkanı da içinde olmak ... 170 kişi keyfi bir şekilde tutuklanarak ağır işkencelere ... bırakıldı...

Dışarda Kürdistan Devrimcileri ve halkı ... rinde yoğunlaşan baskı, zorbalık ve işkencenin hapishaneye de yansıyacağı açıkça belliydi. Ve sömürgeci zindanlarda tutuklu bulunan Kürdistan Devrimcileri bu açık gerçeğin bilincinde olarak gelecek zor günlerde mücadele ... rağını yükseğe çıkarabilmek için devrimci bilinç, fedakârlık, kararlılık ve cesaretle hareket etmek gerektiğini biliyorlardı. Bu nedenle saflarını sıklaştırma, mücadele azimlerini bileme ve uygun mücadele taktiklerini ... tayarak, onları yaşama geçirme çabalarını artırdılar.

Seçimlerde... Dünya, Bölge ve Türkiye'... ki gelişmeler ışığında ... da ülkenin ve Kurtuluş ... cadelemizin durumu ... Devrimci Tutuklu... hapishane koşulları ... muhtemel değişmeler ... ci tavrı, ge... yaparken devrim... la alınma ... bu amaç... rken b... ilmesi ge...

[illegible]

...nabileceği bir savunma metni veremezsek bile ... karşısında partiyi, ideolojiyi ve politikasını ... rak savunmaya ... ni 12 Eylül'den önce hazır hale getirip ... za ulaştırmış olmamamızdır. Fakat o zaman ... zaevindeki arkadaşların ... unma hazırlığını yalnızca geceleri ve ... yapıyorduk. Bu nedenle ...

5- Dışarıdaki durumu bilmiyoruz. Bu ... bir öneride bulunamıyoruz. Fakat ... Cunta Türkiye'yi ... Nato'nun ortadoğu'daki ... haline getirme çabasındadır. ... emperyalist ortadoğu politikası ile ... yana bir ... özellikle ... Kerkük ve Musul'u ...

Bugün gerçekleştirilen Türk Cuntası, partimize ve Türkiye'deki devrimci güçlere karşı saldırı ... yasızca uğraşmaya ve halkımızı ... hiz verecek. Çünkü Türk burjuvazisinin ... çıkış için baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktan başka çaresi yoktur. Partimiz Cuntaya karşı hazırlığını ... ve ittifaklarını bu durumu dikkate alarak geliştirmelidir. Bilinmelidir ki, ... dönemde ... da gelişen eski oportünist politikalar ... lerdir. Bir daha eski güçlerini toparlamaları ... nakerdir. Parçalanacaklar ve güçsüz düşecekler. Bu nedenle DDKD-Özgürlük Yolu ... gibi tasfiyeci siyasetlerin saflarından çok taraftarları, ... taraftarları mücadeleye çekilmelidir.

Şu anda sol maceracı anlayış da tehlikelidir. Partimizi yıpratır, gücümüzü dağıtır. Hazırlık ve toparlanma taktiği doğrudur. Acelecilik ve gözü dönmüş atılganlıktan çekinmek gerekir. ... örgütlenme, propaganda ve askeri hazırlık bir iki yıl sürmelidir. Selamlar ...

MAZLUM YOLDAŞIN ANISI Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir!

Bu yazı PKK-MK üyesi MAZLUM DOĞAN ve bir grup PKK savaş esirinin Diyarbakır zindanlarında 21 Mart 1982 tarihinde katledilmedeleri ile ilgili olarak A.DICLE imzasıyla, 5 Nisan 1982'de yayınlanmış ve dağıtılmıştır.

A. DICLE

Kuzey-batı Kürdistan'da Partimiz önderliğinde yükselen direnme mücadelesine karşı, Türk sömürgeciliğinin 1975'lerde itibaren gerçekleştirdiği katliamlarla, direnme hareketimizin önderlerinden birçoğunun yaşamına kastedilmiştir. Bunun en son örneği olarak, başta Partimizin Merkez Komitesi üyesi ve kurucularından olan halkımızın en yiğit en fedakâr ve en bilinçli evlatlarından değerli komünist Mazlum DOĞAN olmak üzere birçok yoldaşımız; halkımızın özgürlüğe, yeniden doğuşa ve bahara açılmasının sembolü olan **Newroz** gününde, aylar süren işkencelerden sonra, eşine ender rastlanan bir vahşet örneğiyle Diyarbakır zindanlarında katledilmiş bulunmaktadırlar.

Direnme süreci içinde ortaya çıkan bu tip olaylar, özellikle de bu olay; halkımızın ve direnme mücadelemizin içinde bulunduğu durumu kavramak, ileriye yönelik olarak devrimci mücadelenin gelişimi açısından temel teşkil etmesi, ders alınması ve üzerinde düşünülmesi gereken, bir yığın öğretici hususla doludur. Bu vesileyle; **Mazlum** yoldaş büyüklüğüne, büyük geliştirici özelliğine bağlı olmamızın da bir gereği olarak direniş mücadelemizden çıkarılması gerekn sonuçları daha derli toplu bir biçimde yeniden sunmak, bir yoldaşlık gereğidir. Hem sonuçlar çıkarmak, hem de bu sonuçları geleceğin engin mücadele sürecine aktarmak üzerimize düşen zorunlu bir görevdir. Lenin, *«devrimciler, mücadelenin bütün zorluklarını daha başlangıçta,halka tüm yönleriyle anlatmak zorundadırlar» «hiçbir kolay kaçışa, ortamı güllük gülistanlık gösteren hiçbir yaklaşıma asla itibar etmemeli, halkı bu anlamda bir hayal kırıklığına uğratmamalıdırlar»* der. Ülkemiz Kürdistan gibi ulusal ve toplumsal gelişme yönüyle çok olumsuz gerçeklere sahip olan bir ülkenin, bu gerçekleri değiştirmek durumunda olan devrimcileri ise, bu kurala çok daha bağlı olarak içinde bulundukları koşulların zorluklarını ve acımasızlıklarını, tüm yönleriyle kavramak ve önderlik etmek durumunda oldukları halka da,izah edip, kavratmak zorundadırlar. Hem de bunu, tüm özgül yönleriyle yapmak zorundadırlar.

Kürdistan, insanlık tarihinin genel gelişim süreci içinde, üzerinde yaşayan halkla birlikte ulusal ve toplumsal gelişimi açısından çok özgül bir konumu yaşamaktadır. Çağımıza kadar yaşanan süreç içerisinde üzerinde uygulanan baskılar,neredeyse ülkemizin ve halkımızın varlığını tartışma götürür hale getirmiş bulunmaktaydı. Buna yolaçan güçler ve bunların başında yeralan Türk burjuvazisi, genelde insanlığın, özelde de, günümüzdeki çağdaş toplumsal gelişim kurallarıyla çelişen vahşi eğlimlerle,insanlığın ilk gelişim evrelerinde yaşadığı barbar yöntemleri, özellikle, tükenen, yapacağı hiçbir şeyi kalmayan gerici sınıfların eğilimi olan işkence ve katliamı kendi sınıf önderliğinde kurumlaştırmış, sanki insanlığın, çağımızın genel toplumsal-ulusal gelişimi ile alay edercesine bunu tüm yönleriyle halkımızın üzerinde uygulamaya devam etmekte, halkımızın tüm değerlerine, onu temsil eden bireylerine karşı hunhar işkence ve katliamları istediği anda, pervasızca ve kuralsızca uygulamaktan asla çekinmemektedir. Bu konuda, duyarlı olmaktan da öteye, tüm insani yeteneklerimizi konuşturarak hiçbir yönüyle kabul edilmez, hiçbir yönüyle affedilmez ve her yönüyle büyük bir insanlık suçu olan bu vahşete, bu azgın gericiliğe karşı dikilmek artık kaçınılmazdır. Direnmenin ilk tohumları, bu zeminde atılmak zorundadır.

Türk hakim sınıfları özellikle **Mazlum** yoldaşın olayında açıkça görüldüğü gibi esirlikten de öteye sürekli işkence altında olan, tüm dünya ile irtibatı koparılan bir avuç kemik ve deriden başka bir şey olmayan bu insanlara karşı, çağın ve tarihin her türlü gericiliğini arkalarına alarak saldırdırmaları ve bu anlamda baskı ve işkenceden ibaret olan güçlerini doruk noktasına çıkarmalarına rağmen; bu insanlara karşı işledikleri suçu gizlemeye çalışacak kadar büyük bir korku, telaş ve tükeniş içerisindedirler.

Ama onların uygulamakta olduğu bu anlamsız, çılgın ve vahşi tutum sadece birkaç kişiye uygulanmakla sınırlı kalan bir tutum değildir. Onlar, tarihsel ve çağdaş gelişimle ters düşen ve hiçbir toplumsal gelişim rolüyle izah edilmeyen bu baskı ve imha sürecini tümüyle bir halk üzerinde uygulamak, tarihteki bu yönlü uygulamalarını, günümüzde de sürdürmek istemektedirler. Onlar, insanlığın dıştaladığı ve insan olmanın hiçbir özelliğiyle bağdaşmayan yöntemlerle, halkımızın ve onun en değerli temsilcilerinin kökünü kazıyabilecekleri iddiasında bulunmaktadırlar. Bu konuda çağın en gerici, en azgın, en kanlı mihraklarıyla ittifak halinde oldukları gibi, bir yandan tarihin en gerci, en tortu, en vahşi eğilimlerini birleştirerek diğer yandan ise her türlü sahtekârlıkla kendilerini maskeleyerek, insan postunda bir kurt, kuzu postunda bir kurt çehresine bürünerek, halkımıza karşı sinsi bir imha planını kendi önderliklerinde başarıya ulaştırmanın hesabını yapmaktadırlar. Bu gerçekler tüm açıklığıyla ortaya konulmak; **Mazlum** yoldaşın anısı dolayısıyla, halkın içinde bulunduğu bu vahim durumlar, tüm özgüllükleriyle sergilenmek zorundadır. Biz bu konuda sınırlı da olsa, açıklayıcı olabilirsek ve bu açıklamaları doğru bir örgütlenmeye dönüştürebilirsek, kendimizi kısmen rahatlamış hissedebiliriz. **Mazlum** yoldaşın mensup olduğu parti, bunu yapmayı becerebilirse, bundan çıkarılan sonuçları özümseyerek, kendi yapısını bu temelde daha da pekiştirebilir ve halka bu anlayışla önderlik edebilirse ancak acılarını biraz hafifletebilir.

Bu olayların sosyal ve siyasal karakterini izah etmek, kavratmak ve altındaki derin etkenleri görmek için tarihsel yaklaşım yöntemine başvurmak gerekmektedir.

Insanlık hayvanlıktan çıktığında bir ölçüt tanımıştır. Yenenin yenilenleri, güçlünün zayıfı parçalayarak yediği vahşet dönemine son verildiği oranda, kısaca yamyamlık ortadan kaldırıldığı oranda insan türünün gelişiminin ilk basamakları da atılmış oldu. Biraz daha yakından bakıldığında insanların beynin ve ruhsal yapının, insanların birbirlerini yemesini durduracak kadar gelişebilmesi birbirlerinin varlığını sona erdirmesine karşı direnebilmesi, kendi canlı varlığını koruma ve bu uğurda kendini örgütlendirebilmesi durumunda bir yücelik kazandığı veya adına insan türü dediğimiz tür olarak gelişmeye başladığı görülecektir. Insanların birbirlerini yiyerek değil, örgütlenerek, doğasının önlerine serdiğini toplayıp, değişikliğe uğratarak sağladığı gelişme hızlandıkça, insan türündeki bu yamyamlık ve vahşet öğeleri de giderek silinmiştir. Insanların yakınlaşmaları, bu duyguları aralarından tasfiye ettikleri oranda gerçekleşmiştir.

Bilindiği gibi ilk insan toplulukları olan klan ve kabileler, bu bağlarla biraraya gelmişlerdir. Bu toplulukların her ferdinin korunması, klanın kabilenin ve aşiretin bağlı kalınması gereken en yüce değeridir. Bir klan, bir kabile ve aşiret üyesi topluğa o kadar sağlam bağlarla bağlıdırki ve yine genel olarak topluluk her bireyine o kadar sağlam bağlarla bağlıdır ki, bu toplulukların bireylerini imha etmek ancak tüm bu birimi, tüm bu topluluğu imha etmekle mümkündür. Insanlar, kendi aralarında dayanışma içinde ve birlik halinde bulundukları için,hemcinslerini böylesine güçlü bir duyguyla korumakta ve bunları bir yandan yırtıcı hayvanlara, bir yandan daha vahşi bir ortam içinde bulunan diğer gelişmemiş insan topluluklarına teslim etmemek için en büyük direnmeleri göstermekten çekinmemişlerdir. Insanın insan olduğu nokta en çok burada kendini gösterir. Yani topluluk bireyine sahip çıktığı ve onu güvenlik altında tuttuğu oranda şerefli ve anlamlı bir topluluk olabilir. Ama bir topluluk kendi bireyini kolayca kaptırdığı, ardına düşmediği, onu koruyamadığı zaman da hemen dağılmakla ve eski vahşetin en geri durumlarına düşmekle karşı karşıya kalmıştır. Insanlık türünün gelişiminin bu ilk safhası ilkel komünal dönemdir. Bundan sonra köleci dönem başlar.

Köleliğin en belirgin tanımlarından birisi, daha önce insanların birbirlerini yakaladıklarında veya farklı topluluklarla karşılaştıklarında, yenenin yenilenleri yamyamlık usulleriyle yediği döneme son vermiş olmasıdır. Kölecilik tutsak edilen insanları yenilmekten kurtarıp, en ağır koşullarda da olsa, üretime koşturmakla, insanlık tarihinde ilerici bir evreyi teşkil etmiştir. Eğer kölelik insanlık tarihinde belli bir gelişmeyi sağlamışsa, bu daha çok insan türünü, anlamsız ve onun gelişim boyutlarıyla uyuşmayan bir imhadan koruduğu, fiziki varlığını toplumsal bir güç durumuna getirdiği ve onun emeğinden yararlandığı içindir. Köleliği insalık tarihinde katlanılması gereken bir rejim kılan en belirgin özelliklerinden biri budur. Bu sistemin geliştiği yerlerde insanlar hiç olmazsa canlı varlığını koruma açısından bir güvenliğe sahip olmuşlardır. En zor koşullarda da çalıştırılsalar bu anlamda bir hayat garantisi sağlanmıştır. Bu sisteme insanlığın katlanmasının en büyük nedenlerinden birisi de budur. Yoksa bu kadar geri bir sömürüye insanlar başka bir biçimde katlanamazlardı. Vahşet dönemini yaşayan insanlık, hayvanlık aleminden kalma kurallarla birbirlerinin varlıklarına kastederken, kölelik, bu biçimde kastedilme dönemine son vermiştir. Aslında bu durum insanın gelişiminde dev bir mertebe sayılmalıdır. Şüphesiz vahşet döneminden kalma insanların birbirlerinin fiziki varlıklarını sona erdirerek imha etme izlerine çoğunlukla rastlanmakta ve henüz bu konuda önemli kalıntılar bulunmaktadır. Ama insan türünün de artık kendi toplumsal gelişme kurallarını, özellikle kendilerini hayvanlardan ayıran toplumsal gelişme kurallarını bu sistem altında yetkinleştirdikleri de bir o kadar gerçektir. Bu iki eğilim birbiriyle savaştığı oranda, insan türü açısından bir gelişme olmuştur. Bunu, hem insanın üretken bir varlık haline gelmesi, hem de, insanın bir tür olarak gelişimi, özellikle beyinsel ve ruhsal gelişimi zorunlu kılmıştır. Çünkü insan varlığı artık yamyamlık usulüne göre imhayı kabul etmeyecek kadar yücelmiştir. Insan zoraki çalışmaya sevkedilebilinir. Kendisini yaşatabilecek kadar ürün verdikten sonra, elindeki tüm değerler alınabilinir. Ve insan belli ölçüde buna katlanabilir. Ama onun canlı varlığına kastedilmek istenildiğinde buna karşı her yerde sonuna dek bir direnme içine girmiştir. Çünkü insan türü, bunu genel gelişim seviyesine ugun bulmamış, bu nedenle de bir hayvandan farklı olarak, buna karşı direnişini örgütlemiş, toplumsal örgütlenişini geliştirip, direnmenin her türlü yol ve yöntemlerini kullanarak, varlığını sürekli kılmaya çalışmıştır.

Sınıflı toplumun bu ilk evresinde cana kast eylemi daha çok vahşet döneminin bir kalıntısı iken, sınıfsal gelişme içinde bu kez de köleci toplumun egemen sınıflarının temsilcileri tarafından geliştirilmeye başlandığı görülmüştür. Sınıflı toplumun daha bu ilk evresinde vahşetten kalma bu eğilimi temsil eden köleci sınıfın, yeni bir toplumsal biçimlenişi gerçekleştirmenin ve üretim güçlerini geliştirmenin önünde bir engel haline gelmesiyle, yani toplumsal gelişmeye birşey verememesi, tarihsel rolünü sona erdirmiş olamasıyla, insanlık toplumu içinde gereksizleşerek anlamsızlaşmış ve bunun sonucu olarak ta işkence ve imha aracına başvurarak çılgınca eylemler geliştirmiştir.

Özellikle köleci Roma'nın son dönemlerinde, yani köleciliğin dünya çapında bir sistem olarak tasfiye edilmek durumunda olduğu, bunun yerine daha ileri bir üretim biçiminin gelişmeye basladığı bir dönemde, köleci sınıfın en azgın temsilcilerinden Neron'un ve benzerlerinin insanları meydanlarda diri diri yaktıkları; vaygın bir biçimde diri diri vahşi hayvanlara yem ettirdikler sık sık görülmüştür. Bunun sınıfsal temeli şudur; Artık köleci sınıf, topluma birşey veremediği, tersine toplumsal gelişme önünde tam bir engel haline geldiği için toplumsal gelişmeyi durdurarak insanlığın gelişmesini işkence, katliam ve benzeri vahşi yöntemlerle bastırmaya çalışmıştır. Insanlık bu sınıfın şahsında tekrar bir vahşet ortamına itilme tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştir. Toplumsal gelişmenin bu tür duraklarında, bu sınıfların tavrı aynen vahşet dönemindeki insanların yamyamlık tavrına benzemektedir. Bunun da anlamı yine toplumsal gelişmenin onları aştığı, anlamsız kıldığı, varlıklarını her yönüyle inkâr ettiği bir dönemde, toplumsal gelişmeyi kendi sınıfsal gelişmeleri için engel olarak gören bu sınıfların, bu tip vahşet örneklerini yaygın olarak ger-

çekleştirmiş olduğudur. Bu noktada, egemen sınıfın azgın temsilcilerinin çıkarlarının ancak bir devrimle aşılabileceğini saptayan insalığın devrimci güçleri, bu amansız gericiliğe karşı bir isyan çıkarma zorunluluğunu kavramış, o dönemde köleler bu zulme dişini tırnağına takarak en ilkel ve en örgütsüz durumda da olsalar, her türlü isyancı yeteneklerini konuşturup direnişlerini sonuna kadar sürdürmüşlerdir. Özellikle köleci Roma'da insanların birbirlerinin canına yamyamlar gibi kastettikleri bir anda Spartaküs'ün ortaya çıkması gerçeği de, bunu çok iyi somutlaştırmaktadır. Kölelerin hayvanlar gibi kullanılması, birbirlerine yem ettirilmesi, Spartaküs'ün kendisinin de hemcinslerini yamyamlar gibi doğramaya itilmesi karşısında Spartaküs'ün önderliğinde ezilen sınıfın, egemen sınıfin bu azgın gericiliğine karşı böylesine soylu bir isyana teşebbüs etmesi bunun en somut bir örneğidir. Kölelik gibi sınıfsal gelişmenin en alt duraklarında güç ve örgütlenme yönünden, en az gelişmiş bir dönemi yaşayan bu insanların, Spartaküs'ün şahsında böylesine bir direnmeyi göstermeleri, insanlığın yamyamlığa ve bu azgın vahşete karşı şerefli bir varlık olmasından ve gerektiğinde, beynini ve ruhunu kullanarak direnmek gibi yüce bir eylemi gösterecek kadar soylu bir yaratık olmasından ileri gelmektedir.

Yine bu temelde köleciliğin yerini alan feodalizm, köleciliğin bu akılalmaz çılgınlıklarına son verdiği oranda insanlığın gelişimi evresinde bir mertebe teşkil etmiştir. Islamlık dini de, kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmekten çekinilmediği, insan hayatına çok ucuzca kastedildiği bir ortamda ortaya çıkmış ve Muhammed'in kendisi de en çok bu eylemlere karşı çıktığı oranda büyük itibar toplamış, büyük bir ahlaki sima olmuştur. Onun ilerici ve haklı eyleminin en önemli nedeninden birisinin bu olduğu bilinen bir gerçektir. Muhammed insan yaşamına böylesine kastedilmeyi kabul etmediği ve bunu sona erdirmek için bir direnmeyi başlatabildiği için bir yücelik kazanmıştır. Bu daha da genelleştirilirse; feodalizm, köleliğin ister sınıf eğilimlerinden kaynaklanmış olsun, ister vahşet döneminden kalmış olsun, işkencenin dozajını katliama varmayı engellediği, insanların gelişimi için bunu tasviye ettiği oranda, tasvip görmüş ve insanlar, soylarına yaraşır bir biçimde buna özlemle sahip çıkarak, köleliğin bu daha yumuşatılmış biçimlerine katlanmışlardır. Diğer bir deyişle, uygarlık tarihinin gelişim süreci içinde eğer feodalizmin ileri bir yeri varsa o da; köleliğin ve vahşet döneminin insan soyuna yakışmayan eylemlerine son vermesi, köleliğin anlaşılmaz, anlamsız biçimelerini tasviye etmesi, bunun yerine insan bilincinin ve ruhsal gelişmesinin o dönemde kabul edilebilecek biçimlerini egemen kılmasındandır. Bu, ilericilik vasfı sistemin birçok yönden olduğu gibi bir de insan türünün canlı varlığını daha bir güvenlığe kavuşturduğu, bunun için daha gelişmiş kuralları ortaya koyduğu, insan hayatına ve toplulukların yaşamına ucuzca kastedilmesine karşı daha yetkin kanunların ve bunların uygulayıcılarını ortaya çıkışını başardığı oranda sahip olduğu bir vasıftır.

Kölecilikte olduğu gibi bu dönemde de geliştirilen birçok kanun, insanın cangüvenliğinin sağlanmasını güvence altına almış ve özellikle genel gelişim rotası içindeki insanların yaşamına kastetmeyi yasaklamıştır. Devrimci sınıf ve onun temsilcilerinin eylemi genel gelişmeyi engelleyen oluşumları ezilmesi, vahşi ve gerici sınıf eğilimlerinin insanlığa zorla kabul ettirilmesi karşısında, direnmesi oranında meşrulaşıp haklı bir temele kavuşmuştur. Artık, kendilerine karşı işlenen vahşete ve gerici sınıf eğilimlerini cana kasteden eylemlerine karşı direnmek, direnmeyle bunları toplum yaşamından uzaklaştırmak, insanlığın en soylu eylemlerinden birisi haline gelmiştir. Özellikle, gerici sınıfın temsilcilerinin en sert cezalarla imha edildikleri onlar, insanlığın bayram ilan ettikleri anlar olmuştur. Halkların yaşamına ve gelişmelerine kasteden bu azgın güçler, bir yerde tasfiye edilmişler veya herhangi bir halk, bu güçleri kendi içinden atabilmişse, genellikle bu yıllar bayram özgürlük yılları olarak kutlanır. Insanlığın ve halkların tarihindeki en soylu destanlar böyle zamanlarda yapılmıştır. Direnme ve direnmeyi zafere ulaştırma anlarında, bunu gerçekleştiren halklarda, böylesine efsanevi anlatımlar sık sık ortaya çıkmakta ve halkların yüzyıllarca süren tarihlerinde bu efsaneler, sürekli gelişen bir iz bırakmaktadırlar. Aynı zamanda bu şu anlama da gelir: Halklar kendi varlıklarına kasteden, vahşi ve zalim güçleri yendikleri oranda gelişebildiklerini, gelişmelerini buna borçlu olduklarını çok iyi bilmektedirler.

Gerek köleciliğin, gerek feodalizmin bağrında yaşayan halklar bu azgınlara karşı geliştirdikleri direnmeleri, hep çeşitli dinlerin doğuşu, büyük insanların ortaya çıkşı ve yine bunları yüceltmeleri biçiminde sergilemişlerdir. Bizim halkımız tarihinde de **Kawa'ın**, insan yiyici zalim **Dehak'a** karşı ayaklanması, yine buna benzer insanların beyin lerini yemekle uğraşan bir Nemrut'a karşı Ibrahim peygaberin direnişi sürekli yüceltilen efsanevi olaylardır. Görülmektedir ki, böyle alanlarda halklar, zalim sınıfın temsilcilerine ve vahşi toplulukların saldırılarına karşı direnebildikleri, bu direnmelerini zafere dönüştürebildikleri oranda, büyük bir düşünme kabiliyeti ve büyük bir moral gücüne ulaşmakta ve bunun sonucu olarak kültürel ve manevi gelişmede üstün bir konuma kavuşmaktadırlar. Bu duygudan yoksun olan halkların ise, en kötü tutsaklıklar altında kalarak inim inim inledikleri ve kurtuluşu şu veya bu mistik düşüncede, şu veya bu hayali güçte aradıkları, bu nedenle de geriledikleri, normal gelişmeye ayak uyduramadıkları görülmektedir. En büyük ve en kahraman insanlar her zaman tarihsel gelişmenin en hızlı alanlarında şekillenmişlerdir. Halkların isyan ve zalimleri ne pahasına olursa olsun başlarından atma duygu ve düşüncelerine tercüman oldukları, onlara yol gösterdikleri oranda büyük kahramanların ve yol göstericilerin ortaya çıktığı, bunların kimi yerde peygamber, kimi yerde bilim adamı, kimi yerde din adamı, kimi yerde filozof, kimi yerde büyük bir komutan, kimi yerde ise büyük bir devlet adamı biçiminde belirdikleri tarihsel bir gerçektir.

Kapitalist üretim biçimi de yine aslında can, mal ve namus güvenlini kendisine bayrak edinerek ortaya çıkmıştır. Yani, daha önceki sınıflı toplumların insan varlığını, özelliklerini alçaltan, geliştirmeyen daha da gerileten yanlarına karşılık kapitalizm, insan varlığını her alanda yücelterek yükselttiği oranda insan toplumunun yaşamına meşru bir sistem olarak girmiş ve kendisini kabul ettirmiştir. Kapitalist üretim biçiminin, üretim güçlerini daha hızlı geliştirmesi yanında bir de insan türünün bu yönüyle gelişmesini de sağladığı, daha ilkel toplumsal düzenlerde yaşayan insanların can varlıklarını daha güvenli, daha gelişmiş kurallara bağladığı, onların aile haklarını, mal varlıklarını daha bir güvenceli kıldığı, sömürülen insanları serfliğe-köleliğe nazaran daha yumuşatılmış bir sömürü ortamına kavuşturabildiği oranda kendisini insanlığa benimsetebilmiş, kendi meşruiyetini böyle kabul ettirebilmiştir. Insanlığın büyük bir kısmı, bu sistem içine cekilebilmişse bunun bir nedeni de budur. Kapitalizmin çeşitli zoraki ve aldatıcı yanlarının yanında bir de bu yanı, yani genelde insanlığın gelişimi için ilerici bir yanı da vardır.

Kapitalizmin yanlız bireyin haklarını değil, birçok halkın yaşamını da daha ileri götürmüştür. Birçok halkın, ulus haline gelmesi için gerekli toplumsal ve ekonomik örgütlenmesini, kültür ve dil gelişmesini sağlamış, onları gelişmiş bir ekonomiye kavuşturmuştur. Kapitalizmin bir sistem olarak geliştiği tüm halklarda, ulusal haklar; yani ulus olarak varolma, gelişme ve kendi kaderini tayin etme hakları da gelişmiştir. Bu aynı zamanda daha ileri bir toplumsal ve milli şekillenme ve dönüşüm anlamına gelmektedir. Halkların kapitalizmi meşru bir sistem olarak görmelerinin böylesine derin bir nedeni vardır.

Ancak bu sistem gerek sınıflı toplumun son evresini teşkil etmesi, ve gerekse sınıfsız topluma dönüşüm önünde engel olmasından ötürü belli bir gelişme döneminden sonra gericileşmeye başladı. Insanlık tarihinin en vahşi uygulamalarından biri işte bu gerileme döneminde ortaya çıktı.

Kapitalizmin en son evresi olan emperyalizm koşullarında, en gerici sınıfın temsilcileri, baskı sistemlerini, bir siyasal egemenlik biçimi olan faşizmle, geliştirdiler. Tarihsel süreç içerisinde bu dönem daha iyi değerlendirilirse görülecektir ki, insanlığın sınıfsız topluma duyduğu büyük özlemin karşısına dikilmesi, bu sınıfı en gerici, en vahşi, en katliamcı sınıflardan birisi haline getirmiş egemenlik araçları olan devlet güçleri vasıtasıyle eşine ender rastlanan bir imhacılığı gerçekleştirmişlerdir. Bu sınıf büyük bir tükeniş içinde olduğu için, insanlığın genel gelişimi önünde büyük bir engel haline gelmiştir. Insanlık artık normal gelişim kurallarıyla ilerletilememekte, bu sınıf, varlığıyla bizzat, bu gelişim önündeki en büyük engeli oluşturmaktadır. Artık tümüyle parazitleşen, bu kesim, kendi yaşamını, direnişçi ögelerin çok barbar bir katliamdan geçirilmesinde görmektedir. Kapitalizmin bu en azgın temsilcileri, anlamsızlaşan, gereksizleşen sınıf varlıklarını sürdürebilmek için insanlığa, içinden çıktığı ilk vahşet dönemine benzer bir dönemi yaşatmaktan asla çekinmemişlerdir. Zaten başka bir şey yapma güçleri de yoktur. Ellerinde tuttukları büyük sermayeyi korumalarının ve insanlar üzerindeki hakimiyetlerini devam ettirmelerinin bir yolu da, insanlığın yüzyıllardan beri büyük emeklerle elde ettiği kazanımları, yönetimleri altındaki en gelişmiş tahrip araçlarıyla dağıtıp, parçalamaktır. Insanlık onların gözünde; üzerinde her türlü oyun oynanarak idare edilmesi gereken bir sürü durumundadır.

Böyle bir şınıfın ortaya çıkmasıyla, bu sınıfın gelişim eğilimlerini tespit ederek ortaya çıkaran Marksizm-Leninizm gibi bir bilimde doğdu. Bu bilimi hayata geçirmek için büyük devrimciler ortaya çıktı ve bu anlaşılmaz azgın zora karşı halkların zoru sistemleştirildi. Halkların öz çıkarları doğrultusunda düşüncelerini sistemleştirmeleri, yine bu doğrultudaki eylemlerini sistemleştirmelerine de yolaçtı. Bu azgın gerici zora karşı halkların devrimci zoru gündeme geldi. Halklar insanlık tarihinde en somut ifadesini, faşizmde bulan bu tehlikeye karşı en geniş, en yüce direnme dönemine girdiler. En gelişkin direnme örgütleri, en güçlü liderler bu dönemde ortaya çıktı; ve halklar en şanlı zaferlerini yine bu dönemde gerçekleştirdiler. Bu, bir tesadüf değildir. Insanlığın başına belâ olan kapitalist-emperyalist sistem ve onun en zorba yönetim biçimlerinden faşizm; halklar da böylesine soylu bir isyan ve bu isyana yol gösteren Marksizm-Leninizm gibi soylu bir düşünce sistemine yolaçmıştır. Halkların çıkarlarına en uygun proletarya partilerinin, halk cephelerinin, halk ordularının bu dönemde en anlamlı, en kalıcı ve en güçlü gelişmelerini sağlayabilmeleri tesadüf değildir. Yine en güçlü zaferlere bu dönemde ulaşılması tesadüf değildir. Insanlık kendi toplumsal ve ulusal gelişmelerine bu kadar ters düşen bu sınıfın azgın temsilcilerine karşı, tüm yeteneklerini konuşturarak düşüncede ve eylemde kendisini azamiye çıkartarak, gerçek özgürlüğün ilk adımlarını atmaktan asla çekinmemişlerdir.

Sosyalizmin bir anlamı da budur. Yani sosyalizm, vahşetin, insani imha yöntemlerinin son bulduğu, kısaca barışın hükümranlığının sağlandığı yüce bir sistemdir de. Artık insanın saygı gösterilmesi gereken en belli başlı varlık olduğu ve bunun sağlanması için en gelişmiş kurallar oluşturduğu, kural geliştirmekten de öteye yaşamın ta kendisi haline gelen bir eğilimin adıdır sosyalizm. Sosyalizm aynı zamanda vahşete, barbarlığa, katliama devrimci savaşımla son verme eylemi olduğu gibi, bu temelde, insanların ezelden beri aradıkları ebedi barışın, dayanışma ve yakınlaşmanın başladığı ve, geliştiği bir evredir. Daha gelişiminin ilk duraklarından insan ruhunun ve bilincinin kendi türünün onuruna bir türlü kabul ettiremeyip, karşısında direndiği katliamlara karşı öfke ve kin, meyvelerini sosyalizmde vermiştir. Böylece insan, sancılı, acı, işkence ve katliamla dolu olan ve ne hafsalasına sığdırabildiği, ne de ruhuna kabul ettirebildiği bu karanlık dönemi artık aşmıştır. Kendi önüne; soyuna yaraşır bir tarzda çözebileceği yeni görevler koymuş, ortaya çıkan çelişkileri kendi soy özelliklerine uygun olarak daha az sancılı, daha az baskıyla çözebileceği bir ortama girmiştir. Bu anlamda insanlık, üst evrede yeniden yaratılma olayına tanık olmuş, hayvanlıkla arasına uzak bir mesafe koymuştur.

Bu çok geniş belirlemeler ışığında kendi halkımızın tarihsel ve güncel yaşamına bir göz atarsak, halkınızın diğer birçok halktan daha fazla olarak, hem tarihinde ve hem de günümüzde, gerici zorba ve ulusal imhaçı yönetimlerin baskılarına maruz kalmıştır. Gerek Dehak, gerekse Nemrut, halkımızın kendisini bir halk haline getirmesine engel teşkil eden, köleci despotlara karşı verdiği direnme süreci içinde, belirginleşen tiplerdir. Zulmün azgın temsilcilerine verilen adlardır Dahak'lar ve Nemrut'lar.

Halkımız, bilindiği gibi daha m.ö. 1.000 inci yıllarda kendini doğuşa hazırlamakta, ilkel komünal topluluklardan bir halk haline gelebilmenin sancılarını çekmekteydi. Ama karşısında, o dönemin en azgın temsilcileri olan köleci despot imparatorluklar vardı ve onların imhacı siyasetlerini her an ensesinde duymaktaydı. Işte devrimci Kawa, özgürlüğün, yenidendoğuşun sembolü olan bu isim, daha çok böyle bir dönemde, bu despotlara karşı direnmede sembolleşen, efsaneleşen bir isimdir ve bunun sadece sembolik bir anlamı vardır. Böyle bir efsanenin altında yatan gerçek ise, halkın direnmesi bu direnmenin sayısız başarıları ve zaferleridir. Bunun bugünkü anlamı ise, Dehak diye sembolize edilen zalimlerin yokedici eylemlerine son verilmesi, **Newroz'da** yeni bir doğuşun gerçekleştirilmesidir. Işte **Newroz** ve bunun efsanevi ismi **Kawa'nın** anlamı budur. Yani yeniye, bahara, özgürlüğe ve bağımsızlığa açılmanın; kısaca, birçok halkta olduğu gibi Kürdistan halkının da insan türünün geneldeki gelişimini, kendi halk değerlerinde, milli geleneklerinde, milli yaşantısında gerçekleştirmesinin adıdır. Bugün lanet yağdırılan bu Nemrut'ların ve zalim Dehak'ların takipçileri olduğu gibi, Kawaların takipçisi olan birçok soylu milli direnme kahramanları da vardır. Bunlar, bu geleneğin devam ettiricileridirler. Halkın canlı bilincinde birçok geleneğinde, masalında ve hikayesinde bunun sayısız örnekleri vardır.

Halkımız, daha köleci toplumun ilk evresinden günümüze kadar, birçok zalim, istilacı ve imhacı gücün baskısı altında inim inim inletilmiştir. Halkımız, tarihin tanıdığı en güçlü destpotlardan ve köleciliğin en belirgin temsilcilerinden birisi olan Asur imparatorlarının, Asur Nemrut'larının baskılarını yüzyıllarca yaşamasının yanında, en azgın köleci sistemlerden birisi olan Pers'lerin baskılarını da yine yüzyıllarca yaşamışlardır. Iskender gibi

büyük bir köleci istilacının egemenliği altında kalmış, köleci Roma'nın en gerici dönemlerinde, en azgın komutanlarının işgali, istila ve katliamlarının bağrında yaşamış, köleci gericilikle feodal toplumu içiçe yaşayan Sasaniler'in, boyunduruğunda kalmışlardır. Islam feodalizminin istilacı, imhacı karakterini en çok bu halk kendi yaşamında somutlaştırmıştır. Halkımız, kendi milli ve özgür gelişmesinden yoksun bırakılan, tüm bu güçlarin yüzyıllar süren işgal, istila ve imha siyasetlerini yaşamış bir halk olmasına rağmen yine de ayakta kalabilmiştir. Ama nasıl?

Özellikle Osmanlı feodal sultanlarının egemenliğine girinceye kadar, tarihin bu yüklü, ağır ve sancılı sürecini yaşayan halkımız yeni gücün egemenliği altında; maruz bırakıldığı yokedici baskıların ve imhacı seferlerin verdiği yorgunlukla girmiştir. Halkımızın çağımıza ulaşmasını engelleyen en gerici güçlerinden birisi olan Osmanlı imparatorluğu, daha sonra mirasını bugünkü Türk burjuvazisine devretmiştir. Bu egemenlik de günümüzde her türlü gericiliği arkasına alarak, tarihte halkımız üzerinde uygulanan her türlü imhacı ve istilacı özelliği, en sinsi, en alçak ve en zalim yöntemlerle birleştirerek, halkımızın varlığına son vermeye çalışmaktadır.

Kendi direnmemiz açısından bazı sonuçlar çıkarabilmek için, bu sınıfın siyasetinin tarihsel dayanaklarını daha yakından görmek gerekir. Bu yapılmadan Türk burjuvazisinin halkımız üzerinde bugün uygulamakta olduğu imha siyasetini anlamak ve bundan gerekli tarihsel ve siyasal sonuçları çıkarmak mümkün değildir.

Türk hakim sınıflarının tarihi süreç içerisinde, ortaya çıkışları vebiçimlenişleri, özellikle feodal egemenlik dönemiyle birlikte ilerici bir sisteme karşı gerici bir sistemi yaşatmak, halklar üzerinde işgal, istila, gasp, talan ve soygun gerçekleştirmek, içte ise demokratik en ufacık bir gelişmeye izin vermeme gibi oldukça gerici bir özellik arzetmektedir.

Bunun tarihi gelişim içerisinde ortaya koymak yaşanan olayın tarihsel anlamını kavramak için vazgeçilmez bir öneme sahiptir.

Türk hakim sınıflarının egemenlik sisteminin, diğer deyişle zor sisteminin ortaya çıkışının ilginç bir durumu vardır. Türk topluluklarının, Orta Asya'dan, ilkel komünal toplumun üst (barbarlık) aşamasında iken batıya doğru bir yayılma sürecine girdikleri, Oğuz boyları biçimindeki yayılma sonucu Iran, Irak ve Anadolu'da feodal üretim biçiminin en olgun dönemini yaşayan halklarla karşı karşıya geldikleri bilinmektedir. Açıktırki barbarlığın üst aşaması feodalizmin olgunluk aşamasına göre çok geri bir toplumsal biçimleniştir.

Barbarlık; ve vahşetten kalma bir yığın özelliği bağrında taşıyan, çapulculuğu, talanı, gaspı bir üretim biçimi olarak muhafaza eden bir sistemin adıdır. Batıya doğru yayıldıklarında bu aşamada olan Türk boylarının aksine Orta-doğu halkları, m.s. 10 ncu y. yıllarda islam feodalizmi temelinde gelişimlerinin en olgun aşamasında bulunmaktaydılar. Feodalizm, en olgun biçimini o dönemde bu halkların bünyesinde geliştirmekteydi. Feodalizm halkları yerleşik ve daha uygar bir yaşama iterken, barbarlık, özellikle toprakta tutunamama, coğrafya ve nüfus koşullarının yerleşik bir yaşantıya geçiş için uygun olmadığı durumlarda, bu durum dönemin baskıcı ve talancı özellikleri ile de birleşince ilkel topluluklara büyük bir akıncı özellik kazandırmıştır. Türk boylarının kendilerine hakim olan bu özelliklerle Iran'ı nasıl yağmalayıp istila ettikleri, Irak'a nasıl girdikleri, burada ne tip talanlar gerçekleştirdikleri, yine Kürdistan'a ve Anadolu'ya nasıl girip, istila ettikleri, uzun bir tarihsel inceleme konusudur. Ancak biz konumuz açısından yine de şu belirlemeyi yapabiliriz. Türk boylarının Ortadoğuya akınları ile ortaya çıkan durum, toplumsal gelişmenin alt basamaklarında bulunan istilacı bir topluluk ile, feodalizm gibi gelişmiş bir toplumun olgunluk aşamasını yaşayan halkların karşı karşıya gelmesi ve barbar bir topluluk ile uygar bir toplum biçiminin çatışmasıdır. Türk boylarının önde gelen şefleri topluluklarını sefere kaldırıp, saldırıya yöneltirken, karşılarında böylesine gelişmiş bir uygarlık bulmuşlardır. Bu durumda yapacakları iki şey kalmıştır. Birincisi, güçlü saldırı seferleriyle vurmak, dağıtmak, gasp ve talan etmek; ikincisi, bu alanda başarılı olduktan yani artık gasp ve talanla elde edilecek şeyler azaldıktan ve imhayla varılacak sonuçlara varıldıktan sonra bu gelişmiş topluma uymak ve feodal toplumun temsilcileri haline gelmektir. Ama böyle temsilciler haline gelinceye kadar işgal, istila ve talan uygulamalarına aralıksız devam eden barbar Türk boyları, bu süreci yaşayan birçok halkı büyük yıkımlarla karşı karşıya bırakmışlardır. Açıkça anlaşılacağı gibi Türk boylarının başındakiler, ileri toplumsal bir biçimlenişi değil, çok geri bir yapıyı temsil etmekte, daha da ötesi gelişmiş toplumsal biçimlenişe karşı başkaldırarak onu işgal, istila ve imha ile yoketmek istemektedirler.

Toplumun barbarlık evresindeki örgütlenişinin bir ürünü olan ve bu temelden yola çıkan bu beyler, feodal toplumla savaşa savaşa, bu toplumdan gasp ve talan gerçekleştire gerçekleştire, tamamladıkları oranda feodalizmin hizmetine girmiş, bu kez de karşımıza, feodal sultanlar, feodal beyler olarak, çıkmışlardır. Diğer bir deyişle barbar toplumlara özgü uygulamalarını sonuna dek vardırdıktan sonra bu toplumun temsilcileri artık, diğer birçok toplumda görüldüğü gibi yenenlerin yenildiği, eski toplumsal biçimlenişin daha üst evredeki toplumsal biçimleniş içinde eridiği bir süreci yaşamış, bu kez de karşımıza sultanlar ve atabeyler, biçiminde çıkarak feodal toplumu büyük bir sertlikle sürdürmüşlerdir. Bunlar, Kürdistan da dahil olmak üzere birçok toplum üzerinde, Artukoğulları, Karakoyunlular, Akkoyunlular, Safeviler ve çeşitli atabeylikler biçimindeki bu feodal egemenlik ve baskıyı alabildiğine geliştirmişlerdir. Bunu 10. y.yıldan 15. y. yıla kadar yoğun bir çatışma içinde gerçekleştiren Türk beylikleri Anadolu'ya geçtiklerinde ise, yerleşik halka islamlık maskesi altında azgın bir vahşet ve katliam uygularken; Anadolu'da yerleşmenin ve yoğunlaşmanın bir sonucu olarak, yoksul Türkmen kesiminden ayrışmalarıyla birlikte onlar üzerinde de amansız bir sınıf baskısı kurmuş ve bu temelde giderek katliamlar bile gerçekleştirmişlerdir. Onların gözünde dünün istila sürüleri olan Türkmenler, artık yokedilmeleri gereken hayvan sürülerine dönüşmüştür.

Barbar Türk beyliklerinin biryandan yabancı halklara, biryandan da kendi halklarına karşı bütün bunları yaptığı ve bu temelde feodal imparatorluğu yanlız Ortadoğuya değil, tüm Avrupa'ya taşırmaya çalıştığı, 15. y. yıllara gelindiğinde ileri bir üretim biçimi olan kapitalizm şekillenmekteydi. Başında dünün istilacıları ve barbarları Osmanlı sultanlarının bulunduğu feodal gericilik, o günün en gelişmiş ve ilerici uygarlığı olan kapitalizme karşı, gelişmiş olgun feodal toplum karşısında Selçuklu Oğuz boylarının daha önce oynadıkları imhacı rolü oynar duruma gelmiş, halkları feodal baskı altında inim inim inleterek gelişen uygarlığa karşı savaşan, yeni gericiliğin temelini oluşturmuşlardır. 15. y. yıldan 19. ve 20. y. yıla kadar süren büyük bir gericilik olayı olarak Osmanlı imparatorluğunun tanımı budur.

Feodalizmin bu temsilcileri; ilerici kapitalizme karşı gerici savaşımları, devraldıkları gerici gelenekler temelinde feodal örgütlenişi bir savaş aracına dönüştürmeleri, askeri-feodal bir toplum yaratarak, barbarlığın askeri örgütlenmesini feodal temelde yeniçerilik ve sipahilik biçiminde daha da geliştirip, toplumu boydan boya bir askeri ocağa dönüştürmeleri ve bunları halklar üzerinde azgın bir sefer süreci içine sokarak, böylece askeri merkezi feodaliteyi yaşatmak istemeleri nedenleriyle daha 15. y. yıllardan itibaren birçok halkın tarihsel gelişmesi önünde engel haline gelmişlerdir. Osmanlı sultanları, Anadolu'da, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da birçok halkın gelişimini bu şekilde engellemiş, bir çoğunu da yine bu yolla imha etmişlerdir. 15. y. yıla kadar barbarlığı temsil eden Türk beyliklerinin istila, imha mirasına konan Osmanlı sultanları, feodal toplumu yeniden örgütleyişlerinin verdiği bir güçle, bu istila ve işgallerini daha da kalıcılaştırmış ve sistemleştirmişlerdir. 16. y. yıldan 19. y. yıllara kadar bunu sürekli geliştiren Türk egemen sınıfları, yeni gelişmelere karşı varlıklarını bu temelde sürdürmeye çalışmışlardır.

Türk burjuvazisinin devraldığı miras, işte böyle bir mirastır. Yüzyıllar boyu gerici amaçlar peşinde koşan, kendi halkına ve başka halklara kan ağlatan gaspla ve talanla yaşayan, toplumsal gelişme açısından insanlık tarihine katkıda bulunması şurda kalsın buna vahşet ve katliamlarla karşı duran bir egemen sınıfın ve onun siyasal aygıtının bıraktığı miras üzerinde biçimlendirilen Türkiye Cumhuriyeti de böylesine gerici bir alettir. Çünkü Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi; imparatorluğun tutsak ettiği halkları baskı altında tutan Osmanlı devlet cihazına sahip çıkma, ona kendi sınıf eğilimini hakim kılarak daha da geliştirme, dışarda, emperyalizm sürecine giren batı kapitalizminin bir uzantısı olma temelinde gerçekleşmiştir. Dolayısıyla bu egemenlik sistemi, daha doğar doğmaz, gündemine halklara karşı katliam uygulamayı almış ve bunu gerçekleştirmekten asla sakınmamıştır. Türk burjuvazisi daha egemenliğe yükseldiği ilk yıllarda, bir yandan balkan halklarına, diğer yandan da Kürt ve Ermeni halklarına karşı yoğun ve vahşi bir katliam gerçekleştirdi. Oluk oluk kan akıtan Türk burjuvazisi, bu katliamlar sonucu başta Rum ve Ermeni halkları olmak üzere, Anadolu'daki birçok halkı tümüyle yok etti. Balkanlarda yüzbinlerce Yunan, Sırp ve Bulgar insanı kadavralar gibi doğrandı.

Kürdistan üzerinde yüzyıllardır süren feodal istila, işgal ve katliamlara bir yenisini eklemekten çekinmeyen Türk burjuvazisi, TC'nin kuruluşu üzerinden daha bir iki yıl bile geçmeden Kürdistan'a yeniden uzanarak, yeni bir işgal, istila ve katliam süreci başlatmış, şeyh Sait, Ağrı ve Dersim isyanlarında, görüldüğü gibi yüzbinlerce insanı kana boğmuştur. Türk burjuvazisinin bunu takiben sürdürdüğü, halkımızı ulusal ve toplumsal gelişmelerden alıkoyma katliamlar ve ince sömürü yöntemleriyle onu kendi gerici bünyesi içinde eritme biçimindeki operasyonlarını daha iyi kavramak için, konuyu bir kaç örnekle biraz daha açmak gerekmektedir.

Kapitalizmin en güçlü temsilcileri olan Ingiliz ve Faransız sömürgecileri de halklar üzerinde alabildiğine bir baskı, egemenlik ve sömürü sistemi geliştirmiş ve geliştirmektedirler. Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da halkların önemli bir çoğunluğunun yaşadığı durum budur. Ama Ingiliz ve Fransız sömürgeciliği, egemenliği altında tuttuğu halkı yoketmek, kendi içinde eritmek değil, onun üzerinde bir ekonomik sömürü gerçekleştirmek amacındadır. Kültür yayılması da daha çok, bu ekonomik sömürüyü gerçekleştirmeye hizmet etmektedir. Halkları soy itibarıyla yoketme, ya da zorla kendi bünyesi ve ulusal varlığı içinde eritmek amacında değildir. Ender ve istisnai olarak bu amaca yaklaşılsa bile, böyle bir şeyin fazla tasvip görmediği, gelişmiş ulusal ve sosyal varlıklarının bunu kabul etmediği bilinmektedir. Ekonomik sömürüyü, sonuna kadar geliştirme özelliğine sahip olan Ingiliz ve Fransız sömürgeciliği, siyasal ve kültürel baskıyı bu amaçla geliştirmişlerdir. Onlar da askeri seferler düzenlemiş, karşılarına engel çıktığında ezmiş, hatta katliamlar gerçekleştirmişlerdir. Ama bunu yaparken tek amaçları gelişmiş bir ekonomik sömürüyü, orada da olanaklı kılabilmektir. Ayrıca kapitalizmi bu tarzda bile yaymaları yinede ilerici bir rol oynamıştır. Gelişmiş bir ekonomik ve kültürel yapıya sahip olan kapitalizm sömürgelere taşırıldığında, sömürgelerin toplumsal yapısında bir gelişme sağlamış, bu toplumsal gelişmenin ürünü olarak ortaya çıkan ilerici sınıflar, daha sonra mevcut sömürgeciliğe karşı direnerek halklarını bağımsızlığa ve özgürlüğe götürebilmişlerdir. Kısaca uygulanan sömürgecilik yöntemi imhacı, yokedici olmadığı gibi, eğer bu sömürgecilik kapitalist gelişmeyi belli oranda sağlamışsa bu gelişme ortamında ortaya çıkan modern sınıf ve tabakalar, kendi önderliklerinde toplumu bağımsızlığa yöneltebilmiş ve hatta bunu tümüyle gerçekleştirebilmişlerdir. Bu sınıfın temsilcilerinin iki savaş arasında ve ikinci dünya savaşından sonra bir çok ülkede bu sömürgeci yönetimlere, son verdirdikleri çok açık bir olgudur. Kapitalizmin belirgin temsilcilerinin sömürgecilik siyaseti böyledir. Onlar bu siyaseti zayıf oldukları için değil, tam tersine ulusal ve toplumsal olarak gelişmiş bulundukları için gütmüş, geldikleri seviye onları aksi bir politika uygulamaktan alıkoymuştur.

Ama Türk burjuvazisinin egemenliğinin daha ilk dönemlerinden günümüze kadar gerçekleştirdiği uygulamalar, bu sömürgecilik sisteminin ustaları olan Ingiliz ve Fransızlarınkinden çok farklı bir muhtevada ve amaçtadır. Türk burjuvazisinin devraldığı tarihsel temel ve içinde yaşadığı somut koşullar onu Ingiliz ve Fransız sömürgeciliğinin uygulamalarından çok ayrı bir konuma itmiştir. Bu herşeyden önce devraldığı mirasla ilgili bir durumdur. Osmanlı imparatorluğu, yükselen halklara, onların toplumsal ve ulusal gelişmelerine karşı yöneltilmiş, gerici bir aygıttır. Anadolu'nun eski yerleşik halklarını sürekli inkâr etmiş, onları gelişmeden alıkoymuş ve geri bir üretim biçimini askeri feodal bir temelde korumak için sürekli bir gayret sarfetmiştir. Türk kavminin Anadoludaki varlığını zor temelinde ayakta tutan Osmanlı sultanlığı, kapitalizme yenik düşmeye başlayınca da kapitalizmin en gerici temsilcileriyle uzlaşmaya girmiştir. Bu sefer de egemenliği altındaki halklar üzerinde kapitalizmin bir uzantısı olarak ve kapitalist sömürgeciliğin çıkarları doğrultusunda çeşitli baskılar uygulamaya başlayan Osmanlı devlet aygıtı, giderek kapitalist sömürgeciliğin çıkarlarına hizmet eden, bu çıkarları kendisinde somutlaştıran bir araca dönüşmüştür. Bu siyasal aygıtı devralarak onun aracılığıyla Türk kavmini uluslaştırmaya hem de bunu yerleşik diğer halkarı inkâr temelinde gerçekleştirmeye çalışan Türk burjuvazisi, Türk hakim sınıflarının tarihsel geleneklerini sürdürerek kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaştığı, proletarya devrimlerinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin en hızlı geliştiği bir dönemde, toplumsal gelişim açısından en olumsuz ve en gerici bir konumda yeralmıştır. Oluştuğu bu koşullar onu, doğuşunun ilk evresinden günümüze dek, en gerici, imhacı ve katliamcı uygulamaları gündeminden

eksik etmeyen bir sınıf egemenliği durumuna getirmiştir. Bu nitelikteki egemenliğinin bir sonucu olarak 1910'da, Balkan halkları üzerinde yoğun katliamlar gerçekleştiren Türk burjuvazisi 1914'te emperyalistlerle oluşturduğu ittifaka bağlı olarak girdiği I. Paylaşım savaşının insanları ve toplumları yokedici ortamından da yararlanarak, normal baskı yöntemiyle varlığını ortadan kaldıramadığı halkları, yoketmiştir. Ermeni halkıyle batı Anadolu'daki Rum halkının varlığına büyük oranda bu savaş ortamında son vermiş, halkına karşı da en tehlikeli katliamları yine bu savaş içinde gerçekleştirmiştir.

Türk ulusal kurtuluş savaşı, da, empeyalist savaşın bu özellikleri içinde ortaya çıkıp şekillendiğinden Türk burjuvazisi savaş boyunca sürdürdüğü ama tamamlayamadığı, halklar üzerinde bu katliam ve imha uygulamalarını, uluslaşması için en son ve en tarihi adımlar olan o günler için de, yeni burjuva önderliği Kemalistler eliyle tamamlamaya çalışmıştır. Kemalistler ilk elden Ermeni halkından arta kalanların işini tamamlamış, Rum halkını, Yunan işgalinin sorunlarını çok aşan, onun çok ötesinde bir imha politikasıyla, yerleşik durumda olmalarına rağmen tümüyle denize sürerek yoketmişlerdir. Bir diğer katliam seferini de Koçgiri üzerine düzenleyen Kemalistler bununla da yetinmemiş, kendileri ile en yakın müttefik durumunda olan bu halk üzerindeki uygulamalarına yeni yeni halkalar ekleyerek, Kürdistan üzerindeki hakimiyetlerini pekiştirmeye çalışmışlardır.

Açıktır ki, onlar tüm bu uygulamalarını çok geri bir kapitalist temel üzerinde gerçekleştimişlerdir. Türk burjuvazisi, Ingiliz ve Fransız kapitalizmi gibi gelişmiş bir yapıya değil, kabuğundan henüz çıktığı feodal bir devlet taslağına dayanmaktaydı. Üretim nedir bilmeyen, tümüyle talan ve gaspla uğraşan bu devletin temelini ise; üretimde yeni teknolojiler ve yöntemler geliştiremeyen, çapulculukla uğraşan Osmanlı bürokratları ve paşaları oluşturmaktaydı. TC'nin de temelini teşkil eden ve üretici gelişmeden böylesine yoksun olan bu sınıf ne yapacaktı? Açıktırki Türk ve Kürt halkları ile onların temsilcilerine karşı geleneklerine yakışır bir vaziyet olacaktı. Nitekim Kemalistler daha 1920'lerde savaş içerisinde iken Ekim devriminin izleyicileri ve taşıyıcıları olan Türk halkının komünist temsilcilerini de katletmekten çekinmemişlerdir. Bu, bu sınıfın, Türk halkına karşı da daha başından beri düşman bir çizgide geliştiğini, ona herhangi birşey vermesinin mümkün olmadığını göstermektedir. Ayrıca bu aynı zamanda yine bu sınıfın, Türk halkının her türlü kazanımına onun demokratik, sosyalist doğrultudaki mücadelesine karşı ne kadar gaddarlaşabileceğini, ne denli azgın katliamlara girişebileceğini de daha başından göstermiştir. Türk burjuva ulusçuluğu bu kadar gerici bir temelde ortaya çıktığı gerici ve şoven bir karekter taşıdığı için, halklar bu denli ağır sonuçlarla karşı karşıya kalmışlardır. Eğer bu milliyetçiliğin kapitalist bir temeli olsaydı o da bu yıllarda muhtemelen Ingiliz ve Fransız sömürgeciliği gibi daha çok ekonomik sömürü amacına yönelik bir baskı sistemini gerçekleştirebildi. Örneğin, Ermeniler ve Rumlar üzerinde bir yoketme operasyonu yerine; onları sömürme, sermayelerini yönlendirme işgücü ve teknik güç olarak çalıştırma gibi yöntemler uygulayabilir, onların sanat gücü ve ekonomik alandaki üretkenliklerinden, yararlanmaya çalışabilirdi. Kürdistan üzerinde, vahşi katliam seferleri düzenleme yerine, Ingilizler ve Fransızların yaptığı gibi ekonomik bir sömürgeciliği geliştirebilirdi. Ama Türk burjuvazisinin böyle bir temeli yoltur. Bu sınıf gelişmek istiyorsa, önündeki englelleri katlimala ortadan kaldırmak Ermeniler ve Rumlara yaptığı gibi onları katlederek veya, dünyanın dört bir köşesine savurarak mallarını gaspetmek zorundadır. Yine Kürtlerin durumunda olduğu gibi, hakim sınıfalarını ezerek tüm değerlerini zorla ellerinden almak durumundadır. Ancak böyle gelişebilen bir burjuva sınıf, sınıf akımı olan milliyetçiliği ve ulusçuluğunu da yine bu temelde gerçekleştirme zorundadır. Işte ekonomik sömürgeciliği geliştirememesinin böylesine tarihsel bir temeli vardır. Eğer ekonomik alanda üretimi geliştiremiyorsa, baskı ve sömürüsünü normal sömürgecilik yöntemleriyle yürütemiyorsa; bırakalım yabancı halkları, kendi halkı için bile çok sınırlı da olsa; bir ekonomik gelişme olanağı tanımıyorsa, hele hele bir de egemenliği emperyalist çağda ve emperyalizmle uzlaşma temelinde yükseliyorsa; bu sınıfın gündemine sokacağı politikalar, daha çok kanla yürütlmek zorundadır. Bu sınıfın gelişim mantığı böyledir.

Emperyalizm dünya genelinde ekonomik sömürü temelinde tüm alanları zaptetmiş, dünyanın paylaşılmadık tek bir karış toprağı bile kalmamıştır. Türk burjuvazisi daha doğuşundan beri, mirasını devraldığı devletin, istilacı, yayılmacı, feodal-emperyalist bir devlet olduğunun bilincinde hareket ederek; bir çok halk üzerinde varlığını baskı ve sömürüyle südürmüş olan bu devletin mirası yaşatmak istiyorsa herşeyden önce bu geleneği koruması gerektiğini bilmektedir. Kısaca Türk egemen sınıflarının sömürgeci ve istilacı geleneğinin sürdürülmesinin zorunluluğunu duymaktadır. Ancak emperyalist sistem istila ve sömürü için herhangi bir alan bırakmadığından Türk burjuvazisi elinde kalan mirasla yetinme zorundadır. Içerde ekonomik zayıflığı, dışarda ise emperyalizmin hükümranlığı bu sınıfa başka bir olanak tanımamaktadır. Emperyalizme karşı ekonomik gelişme sağlaması şöyle dursun Ermeni ve Rumların ekonomik gelişmesi dahi, Türk burjuvazisininkinden üstündü. Ayrıca, Türk burjuvazisinin karşısında zorla eritilmesi, asimile edilireken Kürtler gibi bir halk vardı. Işte bu tür koşullarla karşı karşıya bulunan Türk burjuvazisi zora ve katliama dayanmaktan başka bir olanağa sahip değildi. Eğer sınıf olarak gelişmek, kendi burjuva ulusçuluğunu hayata geçirmek istiyorsa böyle bir imha politikası yürütmek zorundaydı.

Türk burjuvazisi katliamı daha 1910' lardan itibaren sistemli bir biçimde geliştirerek savaş içinde yoğunlaştırdı, eksik kalanını ise Mustafa Kemal yönetimi tamamladı. Cumhuriyet şekillenmeye başladığında en onemli bir problem olarak sadece: Kürt halkı kalmıştı. Bu halk ta normal bir toplumsal ve ulusal gelişme sürecine girmek şurda kalsın, varlığını sürdürebilmek için sürekli dağlarda, mağalarda ve çadırlarda yaşamış, istilacılara karşı direnebilmek için uygarlıktan sürekli uzak kalmış, kendi siyasal ve askeri gücünü geliştirememiş, yaşamını küçük aşiret ve kabile birimleri halinde sürdürmek zorunda kalmış, üretim güçlerini bir türlü geliştirememiş, dilini ve kültürünü yazılı hale getirememiş, getirmek istediğinde ise zorla bundan alıkonulmuş; üzerinde sayısız istila ve işgal seferlerinin düzenlendiği, yüzbinlerce insanın bu seferlerde katledildiği, bir halktır. Bu kadar güçten düşürülmüş bir halk karşısında ise tarihsel bir gericiliği arkasına alarak, emperyalizmle uzlaşan Türk burjuva egemenlik sistemi vardır. Böylesine zayıf düşürülmüş, başında ortaçağdan kalma egemenlerin, her türlü ulusallaşma ve toplumsal gelişme özelliklerinden uzak işbirlikçilerin bulunduğu bir halka karşı, Türk burjuva egemenliği elbetteki özelliklerine uygun bir biçimde davranacaktı. Ama tarihteki aralıksız direnişinin bir sonucu olarak en çetin koşullarda bile varlığını sürdürebilen ve klan, kabile, aşiret birimleri halinde dağlık alanlarda yaşayan Kürt halkını, kısa seferlerle imha etmesi mümkün değildi. Buna rağmen yine de, diğer halklarda olduğu gibi Kürt halkını da imha etme eğilimi ağır basmıştır. Kemalist yönetimin bu konuda düşündüğü şey şuydu Kürdistan'da sömürülebilecek ve talan edilebilecek ne varsa onu almak, bu amaçla da Kürt egemenlerinin bir kısmını kendi sınıf egemenliği içinde eriterek, geriye kalanı ezmektir. Türk burjuvazisi Kürt hakim sınıflarının işini kolayca bitirebilmiştir. Ama dağa yerleşerek, atom birimleri halindeki ailelere ve kabilelere bölünmüş, nüfusça geniş ve kendi egemenliği dışında başka parçalarda da yaşamını sürdüren Kürt halkının varlığına son verememiştir. Kürt halkı, yükselen proletarya ve ulusal devrimler çağında yaşamaktadır. Bu çağ, halkları sürekli direnişe ve başkaldırıya davet eden bir çağdır. Bu çağda klasik sömürgecilik, kapitalist-emperyalist sistem içinde dahi çok zor sürdürülebilmektedir.

Türk burjuvazisi, 1925-40 yılları ve daha sonraları çağın gelişen bu dinamiklerine karşın çağdışı ve vahşet döneminden kalma bu gerici sınıf eğilimini nasıl sürdürebilecekti?

Işte Türk burjuvazisinin daha 1925'lerden itibaren karşı karşıya bulunduğu sorun buydu. O, egemenlik alanında tek bir ulus, tek bir devlet yaratmak istemiş, ama bu isteminin bir yandan çağla çelişmesi diğer yandan Kürt halkının tutturduğu objektif konum nedeniyle, gerçekleştirememiştir. Sömürüde, talanda, gaspta, istediğini, istediği anda yapabilmiş, dünyada tanık olmadığımız yöntemlerle bunları gündemleştirmiştir. Ama buna rağmen diğer halklar üzerinde başardığı ulusal imha politikasını, Kürtler üzerinde gerçekleştirememiştir. Kürdistan halkı üzerinde modern kapitalist bir sömürgeciliği geliştirmesi bir yana, klasik sömürgeciliği dahi geliştirememiştir. Ekonomik gücü buna yetmemiş, iki çelişki arasında bocalayıp durmuştur. Bir yandan katliamcı, imhacı , Kürt halkını tümüyle tasfiye etmeye yönelik her türlü uygulamanın meşru olarak görülmesi; diğer yandan bu uygulamaların klasik sömürgecilikle bile çelişmesi. Bu uygulamalar, çağdaş ulusal kurtuluş eğilimiyle çeliştiği gibi başlangıçta Ingiliz, Fransız sömürgeciliği, daha sonra ABD yeni sömürgeciliğinde görüldüğü gibi, kapitalizm sömürgecilik anlayışıyla da çelişmektedir.

Yeni sömürgecilik; modern bir ekonomik sömürgeciliği geliştirmek yanında, görünüşte de olsa, siyasal bağımsızlığa bile olanak tanımaktadır. Ama Türk burjuva sınıfında bu özellikler yoktur.

Bütün bunlarla birlikte Kürt halkının bir de kendi yapısından kaynaklanan sorunları vardır. Kürtler çağdaş halklar gibi modern bir ulusal kurtuluş hareketini geliştirememişlerdir. Çünkü Kürt halkı, ne Ingiliz ve Fransız sömürgeciliği gibi bir sömürgecilik, ne de özgür bir kapitalist gelişmeye tanık olabilmiştir. Örneğin: Vietnam'da, Çin'de, Hindistan'da, Afrika'da, geliştirilen Ingiliz ve Fransız sömürgeciliğine karşı ulusal kurtuluş hareketleri sömürgecilik statüsüne alınmasıdır.
Ekim devrimi temelinde, en azından siyasal bağımsızlıkla sonuçlanan bir çok başarılı mücadele ortaya koymuşlardır. Ama Türk hakim sınıfları kapitalist sömürgeciliği geliştirmek bir yana egemenlik altında tuttuğu halkları imha etmek yoluyla amaçlarını gerçekleştirme eğilimine sahip olduğu için buna olanak vermemiştir.

Öte yandan Kürtlerin sahip olduğu tarihsel miras da çeşitli acılar ve sancılarla doludur. Egemen sınıfların sürekli ihanet ettiği, giderek ulasallıktan uzaklaştıkları, toplumsal ve siyasal gelişmenin zorla engellendiği bir mirası devralan Kürtler, Bu mirasın altında adeta ezilmiş, ortaçağ karanlığı içinde boğulma noktasına gelmiştir. Bu açıdan, Kürdistan halkının problemli acılı ortaçağ gerilikleriyle hastalıklı bir yapısı vardır. Türk hakim sınıflarının egemenlik sistemiyle, halkımızın bu durumu karşı karşıya konulduğunda neden çağdaş gelişmenin bir benzerinin de Kürtler'de kolay kolay gelişemediği , neden anlamsız bir imha siyasetine karşı, anlamsız bir durağanlığın hakim olduğu ortaya çıkar.

Kürtler üzerinde uygulanan sömürgecilik, dilinden kültürüne ve hatta fiziksel yaşamına karşı yürütülen yoketme siyasetidir. Hem bu politikanın bir sonucu olarak hem de olumsuz tarihsel mirası yüzünden halkımız dağınık, öndersiz, bilinçsiz ve örgütsüz bir yapı içinde kalmıştır. Tanık olduğu en örgütlü yapı aile veya kabile çevresi ile somutlaşmış, bunun dışına çıkamamış, geliştirdiğ bir kaç ayaklanma ise acımasızca ezilmiştir.

Iki savaş arasında olduğu gibi, II. savaştan sonra da durum böyle idi. Türk burjuvazisinin egemenliğini, ulusalararası gerici egemenlik sistemi ile sonuna dek birleştirmesinin, özellikle en azgın emperyalist güç olan ABD emperyalizmi ile uzlaşıp, onunla ikili anlaşmalara girerek askeri örgütü olan NATO'da yer almasının kendisini çeşitli emperyalist anlaşmalar ve ittifaklarla güçlendirmesinin bir nedeni de Kürt halkı üzerindeki imha siyasetini sonuca götürebilmektir. Kürt egemen sınıflarından en aşağılık ve en mali bir işbirlikçi sınıf tipi oluşturması ve halkın ulusal değerlerini büyük oranda imhası bu yıllardan sonra başladı. Kürdistan toplumuna hakim kıldıkları dağınıklık, kaos, erime; Kürtleri ulusal değerlerinden daha da hızlı soyutlamış, çağın hızlanan gelişmelerinden alabildiğine uzak bırakmıştır. Türk burjuvazisi, Kürtleri uluslararası devrimci süreçten uzaklaştırmak için ABD emperyalizmi ile birlikte onu çetin bir kıskaç içine almış, üzerine beton dökerek bu şekilde işini bitirebileceğini düşünmüştür. 1970'lere doğru gelindiğinde artık bu halk için verilen hüküm; Türk burjuvazisi tarafından mezara gömüldüğü yolundadır. Aslında bu hükmü doğrulayabilecek nedenler yok değildir ve Kürt halkının önemli oranda böyle bir duruma düşürüldüğü bir gerçektir. Her ne kadar Kürdistan'ın diğer parçalarında henüz sönmemiş bir halk hareketi ve isyanlar varsa da, bu hareketlerin daha sonra içine düştüğü durum, hiçte Türkiye Kürdistan'ındaki durumdan farklı değildir.

Işte tarihte gelişmiş siyasal, askeri ve kültürel bir güce ulaşması sürekli engellenen, bu halk 20. y yılın son çeyreğinde mezara gömülmeye çalışılarak varlığı ve yokluğu tartışılmaya başlandı. Kürt halkı çağdaş ulaslararası siyasal gelişmeler karşısında, çağdaş ulusların yaşamında bir yerinin olup olmayacağına inanılması zor olan bir konuma sürüklenmişti. ne ilerici insanlığın ne de gerici sistemin temsilcileri tarafından varlığı artık, sözkonusu bile edilmez olmuştu. Kürtlerin uluslararası alanda ilerici insanlıkla omuz omuza mücadele verecek bir güç olabileceğine ihtimal verilmediği gibi, gericiliğe karşı da baş ağrıtıcı bir öğe olabileceğine inanılmamıştır. Kendilerini buna inandırmış olan ulaslararası çevreler önemli oranda haklıdılar da. Çünkü karşılarında herkesten önce kendi varlığını kendisi tartışan bir halk ve bunun bazı temsilcileri vardır.

Bunlar; 1970'lerde, "bu halk varmıdır yokmudur?" "tarihte böyle bir halk yaşamışmıdır yaşamamışmıdır?" tartışması içindeydiler. Bu yıllarda böyle bir biçimde varlığını tartışan (!) başka bir halk yoktur. Yine bu tarihlerde dünyada, kendi halkının varlığını mahkemelerde böylesine tartışarak, "şerefli ve hatta devrimci bir görev yaptığını" sanacak soysuzlaşmış hiç bir aydın tipine rastlanamaz. Ne yazık ki bizde en soylu geçinen aydın tipi böyle bir tiptir. Bunlar sömürgeciliğe veya katliama karşı o tarihte, gerçekte şunu söylemektedirler: "Bizi sömürün, sömürgeleştirin, ama varlığımızı kabul edin." Görülüyorki onların meşrulaştırmak istedikleri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi değil, katliam sürecindeki halkın, klasik

Yani "Baskı altına aldığınız ve her türlü muameleye tabi tuttuğunuz bu halkın varlığını tanıyın, bu halk Kürt halkıdır. Sizde diğer klasik sömürgelere benzer bir uygulamayı yapmalısınız burada. Ingilizler ve Fransızlar kendi sömürgelerinde dili engellemiyorlar, kültürel gelişmelerini yok etmiyorlar, gazete çıkarmalarına ve dernek kurmalarına izin veriyorlardı. Hele hele işbirlikçi bir politika üretmelerine yardımcı bile oluyorlardı. Siz de bizim gazete çıkarmamıza yardımcı olun, dilimizi yasaklamayın, kültürümüzü yoketmeyin, işbirlikçi siyaset geliştirmemizi desteklemeseniz bile karşıda durmayın. Bizim sömürge bir ülkede oluşturabileceğimiz en azami siyaset, işbirlikçi bir siyasettir, bunu bize bağışlayın" diyorlardı. Iran'da, Irak'ta, yarı-feodal yarı-burjuva ilkel milliyetçiliğin yaptığını, 70'lerde, Kürdistan'da çok talihsiz bir konuma sahip olan küçük-burjuva aydınları yapmışlardır. Onlar, meşrulaştırılmış bir klasik sömürgecilik savaşımı veriyorlardı. Oysa bunun çağdaş devrimcilikle, uzaktan ve yakından hiç bir ilişkisi yoktur. Bunlar, en çok işbirlikçi bir siyasetin tanınmasını, tanımasa bile mücadelelerini serbestçe verebilmeyi talep etmişlerdir. Aslında Ingiliz ve Fransız sömürgeciliği gelişen direnme ve devrime karşı bu eğilimleri bizzat teşvik etmiş ve canı gönülden desteklemişlerdir. Bizdekiler 1970'lere kadar sömürgecilere, işte bu siyaseti kabulettirmek istemişlerdir. Ingiliz ve Fransızlar bu siyaseti, devrimciliğe karşı oluşturup, ortaya koyarken, bizde bu siyaset, devrimcilik adına sömürgeciliğe kabulettirilmek istenmiştir. Çok büyük; anlamsız ve ürkütücü bir çelişki. Evet, biz de devrimcilik adına 70'lerde ancak bunlar yapılabilmiştir. Türk burjuvazisi Kürtleri tümüyle mezara gömdüğünü, betonladığını iddia ederken, halkın sözcüsü olduğunu iddia eden ilkel milliyetçilik, küçük-burjuva milliyetçiliği ve hakim ulus milliyetçiliğinin incelmiş biçimi olan sosyal-şovenizm, bu halkın henüz ölmediğini, sömürüldüğünü, ama kendisinden yararlanılabileceğini söylemişlerdir. Işte 70'lerde böylesine çelişkili bir durum ve bundan doğan bir tartışma ortamı vardı. 1975'lerden başlayarak gelişen direnme, böylesine azgın bir düşmanın,halk üzerinde acımasız, yokedici uygulamalarının "sonuca ulaştı" denildiği anda ve uluslararası koşulların Kürtlere çağdaş uluslararasında, bir ulus olarak yaşama olanağı tanımadığı bir ortamda ortaya çıkmıştır. Her ne kadar Iran'da, Irak'ta, Avrupa'da, ilkel milliyetçilik temelinde bazı çabalar olmuşsa da bu akımın temsilcileri daha çok işbirlikçi bir siyaset oluşturmanın savaşını vermiş, bunda bile fazla başarılı olamamışlardır. 1975'lere gelindiğinde ise bunlar hemen hemen tümüyle ezilmişlerdir.

Bu tarihten sonra, böyle bir direnme temelinde düşüncede, politikada eylemde ve örgütlenmede böylesine büyük olumsuzluklar, ve tehlikeler, böylesine can çekişen bir toplumsal, ve ulusal yapıya rağmen atılan ilk adımların, Kürdistan halkının uluslararası yaşamda yerini alıp, çağdaş ulusların şerefli bir üyesi olma yolunda yürüttüğü mücadelenin gelişimi ve gelecekteki başarısında, buna, cesaret, bilinç ve özverileriyle kan vermiş ve ona hayat kazandırmış bu ilk direnişçilerin rolleri kesin ve belirleyicidir. Yoksa; kendisini, toplumunu ve halkını tanımadan çok uzak bazı ukalâ küçük-burjuvaların sandıkları gibi, böylesine somut tarihsel bir durumu yaşayan bir halk, bağrından ilk kader kurbanlarını vermeden; hem de eşine ender rastlanan bir yürek pekliğiyle, bir fedakârlıkla, bir cesaret örneğiyle kan dökmeden, devrimci düşüncenin devrimci eylemin ilk tohumlarını saçması mümkün değildir. Direnmeler konusunda biraz bilgisi olan her kes, bu kadar dağıtılmış, bir toplumun, direnmesiz ve eylemsiz olarak güçlü bir tarzda örgütlendirilebilmesinin mümkün olmadığını bilir. Bu Kürdistan küçük-burjuvazisinin durumundan da rahatça anlaşılabilir. Onlarca seneden beridir hep örgütlendiklerini söyleyen küçük-burjuva ukalaları, örgütlenmede ne yaratabildiler? Eylemde ne yapabildiler? Bunları neden yaratamadıklarını hiç düşünmüyorlarmı? Yanıbaşlarındaki başka halklara baksalar, kendi cüceliklerini, tanınmazlıklarını, utanmazlıklarını göreceklerdir.

Tarihin ve çağın yargısının kendisi için böyle olduğu toplumlarda dirilmek için ilk kader kurbanları gereklidir. Başka hiçbir çözüm,böylesine diriltici bir özelliğe sahip değildir. Özgürlük ağacına verilmesi gereken ilk hayat suyu, bu şehitlerin kanıdır. Tarih böylesine zor bir dönemde; dayanılması güç acılarla yüzyüze gelen bu ilk şehitleri böyle anacaktır. Diğer halkların tarihlerinde de böyle anlar olmuştur. Ama Kürdistan halkının tarihinde, bu süreç yeni başlamıştır. Halkların direnişlerini dayandırdıkları temeli açıklamadan, ülkemizdeki 75 sonrası direnişçilerinin büyüklüğünü anlamak mümkün değildir.

Vietnam direnişçileri, Vietnam tarihinin güçlü direnme geleneğine dayanmış ve bunu temsil etmişlerdir. bu güçlü direnme geleneği onlara, Fransız sömürgeciliğine karşı mücadelelerinde büyük bir direnç ve cesaret vermiştir. Fransız sömürgeciliği ise onların ulusal varlığını imhayı değil, sadece sömürmeyi amaçlamış ve aynı zamanda çok uzağında oldukları Vietnam'dan kovulacaklarını her zaman düşünmüşlerdir. Yine Rus devrimcileri de büyük Rus kültürüne ve değerleri dipdiri olan, bir Rus halkına dayanmış, çağdan tecrit olmuş, çarlık gibi bir düşmana karşı savaşmışlardır. Rus devrimcilerinin sahip olduğu cesaretin, böylesine güçlü bir maddi temeli vardır. Yine Fransız ihtilâli dönemindeki devrimciler ise burjuva aydınlık çağına, Rönesans denilen tarihi atılıma, ekonomide, bilimde, kültürde ve politikada kendini kantılamış olan burjuva erdemlerine dayanırlar.

Ya Kürdistandaki devrimciler, hangi gelişmiş kültüre, hangi direnmecitarih mirasına dayanmaktaydılar? Unutmayalım ki, Vietnam devrimcileri III. enternasyonalin desteğini almış, Rus devrimcileri, Avrupa devrimcilerinin yanıbaşında yetişmişlerdir. Ya halkları adına bağımsızlık, ve özgürlük şiarıyla ortaya çıkan Kürdistan direnişçileri kimin desteğini almaktadırlar?

Bir yandan ilkel milliyetçiliğin en olumsuz mirası ve entrikaları, diğer yandan sosyal-şovenizminin tahribatları, onları, soylu hedeflerine ulaşmaktan caydıran manevralarla karşı karşıya bırakmıştır. Çağın, Kürt halkı hakkındaki yargısı ise, destek olmak bir yana "dirilmeleri zordur" biçimindeydi. Böyle uluslararası koşullar, böyle bir tarihsel miras, üzerlerine uygulanan böylesine imhacı bir siyaset karşısında, büyük oranda tüketilen bir halkın bağrında, bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini başlatıp, geliştiren bu ilk direnişçiler neye dayanmaktaydılar? Buna olanak varmıydı? Bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermemek, ve işbirlikçi olmamak koşuluyla, "halkımız varmı dır, yokmu dur" tartışması yapmamak koşuluyla, "halkımız, çağımızda şerefli bir yer tutması gereken bir halktır" inancıyla yola çıkan bu insanların devralacakları ne vardı? Hangi mirası devralıp, örgütleyeceklerdi. Bu cesareti nereden alacaklardı? Ellerinde, inanmış oldukları bağımsızlık ve özgürlük biliminden başka ne vardı?

Işte, böylesine bir dönemde,Marksizm-Leninizm adlı soylu bilime dayanmaktan başka, çok az bir olanağı olan bu insanlar, böyle bir halk içine tohumlar gibi serpilip, kanlarını akıttılar ve o anlaşılmaz, tanınmaz sömürgeciliğe karşın, bu halkı ayağa kaldırdılar. Fakat,ayağa kalkan bu halk için, düşmanları: "Böyle bir halk olamaz, böyle bir halk yoktur, bu, çoktan tarihe gömülmüş bir gerçektir, karşımıza bir oyun dikilmek isteniyor, inanmıyalım" dediler. Dostları da buna kuşkuyla baktı. "Nasıl oluyor da, bizim herhangi bir canlılık alâmeti göremediğimiz, göstereceğine de inanmadığımız bu halk,tekrar dirilebiliyor? Böyle bir halk nasıl oluyor da tekrar çağa girme, çağla bütünleşme cesaretini kendinde bulabiliyor? Bizim değerlendirmelerimizde bir hata var? Durumu yeniden gözden geçirmek gerekir." dediler.

Bu ayağa kalkışla birlikte Kürdistan halkı da kendisini yeniden gözden geçirmeye başladı. "Bu kadar unutulan, canlı cesetler haline getirilen bizler, yeni bir dönememi giriyoruz? içine itilmek istendiğimiz bu yeni dönem nedir?, bizi nereye götürebilir? bu takatsiz halimizle buna nasıl girişeceğiz? Gücümüz yetebilirmi?" gibi derin bir tartışma içine girdiklerinde, işte böyle bir durum yaşanıyordu. Devrimciler, bütün bu talihsizliklere, anlayışsızlıklara karşın en devrimci bilimin rehberliğinde görevlerini çağa yaraşır bir tarzda yerine getirmenin savaşımını veriyorlardı. Ilk şehitler toprağa düştüğünde acımız büyük oldu. Haki KARER yoldaşın ölümü bizim için, herhangi bir ölüm olayı değildir. Soylu değerler için ölmenin, ve hatta savaş vermenin çok zor olduğu bir toplumda yaşıyoruz. En basit sebepler yüzünden, insanların birbirlerini katlettikleri bu toplumda bağımsızlık ve özgürlük uğruna ölmek kolay yanaşılan bir şey değildir. Bu konuda atılan adımların henüz çok zayıf olduğu ve böyle soylu bir davanın; çok az insan tarafından, o da henüz düşüncede kabul edildiği bir dönemde verdiğimiz bu ilk şehit, elbetteki ulusal ve toplumsal koşullarımız nedeniyle bizi derinden sarsan bir olaydır. O, döktüğü kana, doğru sahip çıkılmasını ve bunun gereklerinin yerine getirilmesini isteyen, kendisi ile, inanarak yola çıkmış insanları bir an bile yalnız bırakmadan, gerekene mutlaka uymalarını sağlayan büyüklükte biridir. Işte o nedenle, toprağa peşpeşe düşmeler başlayarak artık bağlı kalınması zorunlu olan bir direnme geleneği doğdu. Toprağa düşen her baş, şunu adeta emredici bir kural haline getirmektedir. Ya, eşine ender rastlanan büyük bir soysuzlukla oportünizmin iğrenç bir türü olan ihanet ve döneklikliğe sapılacak, ya da soylu direnme örnekleri verilmeye devam edilecektir. **Haki**'nin arkasına eklenen **Halil ÇAVGUN** halkası, işte böylesi halkalardan birisidir.

Tükenmiş bir gericiliğin, düşmanla en sinsi ve en gerici bağlar içinde olduğu bir dönemde onun yaşamına son vermesi olayı, yerel gericiliğe karşı mücadelenin daha da katmerleştirilmesi gerektiğini emreden bir durum yaratmıştır. Kürdistan da tarihi açıdan çoktan tükenmiş, halkın bağrında kara bir ur gibi duran bu gericiliğin, tüm imkânlar seferber edilerek karşı durulması gereken bir gericilik olduğunu, ne pahasına olursa olsun direnilip, sonuca varılması gerektiğini Halil yoldaş, düşüşüyle, kalan yoldaşlarına adeta emretmiştir. **Salih'ler, Cuma'lar, Zeki'ler**, ve sayısız onlarca yoldaş, bu emrin bir gereği olarak bu alanda mücadeleyi yoğunlaştırmış ve ulusal bir seviyeye çıkarmışlardır.

1979'lara gelindiğinde; halk safları arasında, bu temelde giderek yaygınlaşmaya ve derinleşmeye başlayan direniş ruhu ve mücadelesi karşısında, bu ruh henüz bir gerçeğe dönüşmeden onu sindirip, boğmak ve kendi varlığını, tarihsel geleneğine uygun ulusal imhacı siyaset ve uygulamalarıyla güvenceye almak için, telaşla işe koyulan Türk burjuvazisi, bu halkın dirilmesine olanak tanıyan ne varsa onu tahrip etmeye çalışarak, yandaşı emperyalizmin güdülerine yaraşır bir tarzda hareket etmeye başladı.

Işte, 80'lere gelindiğinde Türk devletini biçimlendiren ana fikir budur, Türk devletinin 12 Eylül faşist yönetimine başvurmasının ana nedenlerinden biri de budur. Onun bu konuda, kendisini uğratmayacağı, hiçbir biçim değişikliği yoktur. en gerici ve en kanlı burjuva diktatörlüğünün bir aracı olan bu faşist devlet, bu nedenle okun ucunu, daha çok uyanan Kürt halkına ve bu uyanmasına kendisini katık eden hareketimize yöneltmiştir.

PKK biçiminde somutlaşan bu hareketin ideolojisine, politikasına, örgütlenmesine ve eylemine karşı her döneminde iliklerine dek işleyen bir şiddet isterisi içinde saldıran Türk burjuvazisinin, Şikestun, Kızıltepe, Bloka, Derik, Gap, Dersim, Nazimiye, Pülümür ve benzeri yerlerde başvurduğu katliamlar, bu devletin azgın terörünün yarattığı sonuçlardır. Aslında PKK hareketine ve onun savaş esirlerine karşı daha başlangıştan günümüze kadar uygulanan bu baskı yöntemleri, normal savaş yöntemleri değildir. Düpedüz vahşet döneminden kalma tarihteki en gerici döneme tekabül eden, Neron'ların, Hitler'in ve benzerilerinin kullandığı "şiddet, kan, ve katliam"dan ibaret olan uygulamalardır. Faşist Türk cuntası da bunların takipçisidir. Bunu en somut bir biçimde 12 Eylül darbesi ile gündeme koyan faşist generaller çetesi, hizmetinde oldukları emperyalizme ve kendilerine temel aldıkları tarihe yaraşır bir tarzda, bir çok insana anlamsız gibi görünen katliam ve işkence dönemini açarak, kinlerini bu sefer de, halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini şahsında somutlaştırmış, bunu çağına ve halkına kabul ettirmek için canını dişine takmış bir avuç fedakâr, cesaretli, yiğit insanın üzerine kusmak zorunda kaldı.

Diyarbakır zindanlarındaki yoldaşların katledilişi olayını değerlendirirken, gerçeğe biraz daha yaklaşmış bulunuyoruz. Düşman bununla yalnız bu kişilerin fiziksel yaşamlarına son vermek istemiyor; gelişen yeni şartlar karşısında, özellikle Kürdistan halkının çağa ulaşmanın ağır sancılarını yaşadığı, bunun ideolojik, politik ve örgütsel çabalarını doruğa ulaştırdığı, çağa ulaşmanın tüm politik tedbirlerinin geliştirildiği ve hem de en hunhar katliamlarına karşın bunun başarıya götürüldüğü bir dönemde, bu gelişmelere karşı böyle bir olayla, bu arkadaşların şahsında verdiği cılız, cılız olduğu kadar da basit, iğrenç ve ilkel bir cevaptır bu. O, karşısında bir avuç kemik yığınından başka bir şey olmayan ve tüm dünya ile irtibatları kopartılmış bu insanları, neden normal savaş yöntemlerini bir yana bırakarak kendi hukuksistemine de ihanet ederek, böyle bir biçimde katletti? Yargılamalarını tamamlayıp onları idama da götürebilirdi. Neden bunu yapmadı? Okadar güçlü olduğuyla böbürlendiği, her türlü gelişmenin kökünü kuruttuğunu ilan ettiği bir dönemde neden bunu yaptı? Bu, büyük bir korkunun olduğu kadar, soylu bir gerçeğin de ifadesidir. örgütlenen rejim böylelikle kendisini biraz daha deşifre ederek, elinin altındaki bu esirlerden bile ne kadar korktuğunu açığa çıkarmış, çürümüş bir aygıt olarak, hangi anlayış, direnme, politika ve örgütlenmeden ve bunun hangi değerli tiplerinden korktuğunu açığa vurmuştur.

Tarih, 75'ler direnmesi temelinde Kürdistan'da yeni bir anlam kazanm,ıştır. Bir halkın tüm ulusal değerlerinin katliamdan geçirildiği ve bunun neredeyse "tamamlandı"ğı gibi bir hisse kapıldığı anda başgösteren bu direnme, bu katliamlara böyle bir direnmeyle cevap verme temelinde, sürekli gelişme gibi bir özelliğe sahiptir. Bundan sonra Kürdistan'da yazılacak tarih böyle olacaktır. PKK hareketinin çizmek istediği tarihi rota budur. Ve şehitlerin ilk halkasından günümüze kadar yazılmakta olan tarih te budur. Bu, düşünmede, araştırma ve incelemede devrimci politikanın yaratılmasında ve örgütlenmenin geliştirilmesinde bir direnmedir. Hiç bir küçük-burjuva ukâlasının aklından bile geçiremeyeceği kadar zor koşullarda yürütülen bir direnmedir. Bu direnme artık düşmanın dahi kabuletmek zorunda olduğu, bu anlamda da siyasi ve hukuki yenilgisini itiraf ettiği, başlangıçta hiç te güçlü ordular gerektirmeyen bir direnmedir. Bu, karanlık ve durgunluk içerisinde için için kemirilen bir toplumsal ve ulusal yaşantıdan,çağın, bağımsızlık ve özgürlük aydınlığına atılmış bir köprüdür.

Kısaca, ters işleyen bir tarihi rayına oturtmak isteyen, tarihin ters işleyen ögelerini, onun ilerlemiş doğrultusuyla birleştiren bir direnmedir. Ve yıllarca çoğuna anlamsız gibi görünen, hatta halkça ve

çağca bile vazgeçilmek istenilen, ama buna rağmen halka da, çağa da kabul ettirilen ve bu anlamda büyüklüğünü katmerleştiren bir direnmedir. Şüphesiz bu noktadan sonra, yalnız direnmenin, dönülmez bir noktaya geldiğini söylemekle yetinmeyeceğiz. Bu çok daha öncesinde gerçekleşen bir husustur. Artık bundan sonrası için rahatlıkla söyleyeceğimiz şey şudur: Kendisine böyle bir direnmeyi temel alan bir parti, böylesine kısa bir sürede de olsa, çağına yakışır bir ulusal kurtuluş hareketinin hazırlayıcısı, ve örgütleyicisidir. Bu kesinleşmiştir. Eksiklikleri ve yetersizlikleri ne olursa olsun o önder bir örgüttür.

Biz daha ne söyleyebiliriz? En son halkası, Mazlum, ve diğer yoldaşlar olan bu şehitlerimize karşı ne diyebiliriz? Bizim Onlara karşı fiziki varlıklarını yeniden hayata kavuşturma anlamında, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Bir sonuç olarak kendileri direnmek düşüncesinin somutlaşmış abideleri, sembolleri olan bunlara karşı yapılabilecek tek şey, bu direnmelerini istedikleri sonuca ulaştırmaktır. Inabıyoruz ki Onlar, ulusal kurtuluş uğruna ölüme göz kırpmadan bu inançla gittiler. Bize düşen en yalın, yalın olduğu kadar da en kesin, ertelenmez ve kaçınılmaz olan görev, ikirciksiz, kararlı bir tutumla bu işi sonuna götürmektir.

Mazlum ve yoldaş, Kürdistan halkının çağa açılması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük için, partimizin yürüttüğü direnişin başında yer alması ve dost,düşman herkes tarafından bilinen bu uğurdaki ödünsüz savaşımıyla tarihi kişiliğini kanıtlamıştır.

Halkın bağrından çıkmış, onun engin değerlerini sağlam ve aydınlanmış komünist kişilikle birleştiren bu yoldaşımızın kişisel özellikleri, kısa fakat zengin yaşam ve mücadele anıları da Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçıları ve tüm devrimcilere yol gösterebilecek güçtedir.

Mazlum yoldaşın çok kısa süren pratik yaşamı her an, her adım gözlerimizin önünde şekillenmektedir. Eşine ender rastlanan, Kürdistan'da ise çok ihtiyaç duyulan, bir Komünistin en belirgin özelliği araştırmacı, incelemeci yani kendisini her an önümüze koymakta ve kendi gerçekliğini dayatmaktadır.

Mazlum yoldaşın direnme mücadelemiz içindeki yeri bilinmektedir. O, direnmenin bilinç hamuruydu. Günde 500'ü aşkın sayfa kitap okuyarak Marksizmi etüt etmede rekor kıran bir anlayışın temsilcisiydi. Mahkemede kendi savunmasında da söylediği gibi, fiziki varlığını sürdürmek için en basit olanaktan bile yararlanabilir, en küçük bir olanağı dahi devrimci mücadele için katık yapabilirdi. Zor koşullarda yaşamaktan çekinmeyen devrimci militan tipinin bir örneğidir. O, halka gerçekleri açıklamak için hiçbir engel tanımayan, her koşuldan yararlanarak, propagandanın her saat ve her saniye sürdürülmesi gerektiğini savunan ve bunu kendi yaşantısında somutlaştıran militan, önder bir tipti. Incelemede ve propaganda da böyle olduğu gibi örgütlemede de böyle idi. Örgütlenme alanında O, disiplinli ve örgütsel kurallara uygun çalışmanın da en seçkin örneklerinden biriydi. Mücadele ve örgüt yaşamında, halkın ve partinin çıkarlarını, mücadelenin gereklerini her şeyin üstünde tutan, en yakınındaki insanlar da dahil olmak üzere, çevresindekilere yoldaşlık ve mücadele bağları dışında herhangi bir bağla bağlı olmayı kesinlikle reddeden, kişisel yaşamını yüksek parti yaşantısına bütünüyle uydurmuş, bu konuda ortaya çıkan zaaflara ise, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın en kesin tutumu takınan profesyonel devrimciliği şahsında en berrak bir tarzda somutlaştırmış bir yoldaşımızdı O.

Mazlum yoldaş, yoldaşlarına karşı saygı, sevgi dolu olan, onlara karşı hiçbir zaman yersiz bir davranışta bulunmayan, onlara yapabileceği her türlü yardımı yapmaktan asla çekinmeyen, yalnız önderliği değil, aynı zamanda yardımcıları olduğu hissini veren ve bunu da tüm zorluklara göğüs gererek başarabilen bir kişiydi. Ister sömürgeciliği meşrulaştırmak sevdasında olan kendini tanımaz küçük-burjuva eğilimlere, isterse sosyal-şovenizmin akılalmaz tutumlarına karşı olsun, sınıf çizgisinin amansız savunucusu olarak, işçi sınıfının ideolojik, politik çizgi bağımsızlığı ve milli kurtuluş hareketinin devrimci çizgisine bağlı kalmada eşsiz davranabilen Mazlum yoldaş, tüm bunları zayıflığın, yozluğun, güçsüzlüğün hüküm sürdüğü bir alanda gerçekleştirebilmiş, son üç yılını zindanlarda bu temelde sembolleştirebilmiş ve en çok layık olduğu bir biçimde Kürdistan tarihinin onu adeta doğal olarak içine itebileceği bir tarzda direnmesini doruğa ulaştıracak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük kahramanları ve şehitleri safına kendisini kabul ettirebilmiş, bunu da emeği, bilinci, cesaret ve direnmesiyle başarmıştır. Böyle bir günde ve böyle bir direnmeyle efsaneleşmek herkesten çok onun hakkıdır. O açıdan bu olay bize söylenecek fazla bir söz bırakmamıştır. Tarih adeta kendi kendisini ifa eder bir duruma gelmiştir. Direnme tarihi, bağımsızlık ve özgürlük tarihi modern bir içerikle Kawa'yı yeniden canlandırmış, mücadelesinin başına dikmiş ve bunu bir anlamda gerçekleştirmiş sayılmak zorundadır. Bağımsızlık ve özgürlük tarihi, Modern temellerde yeniden dirilmiş ve 21 Mart Newroz gerçek anlamıyla yeniden doğmuş sayılmalıdır. Onun kişiliğinde Kawa, çağımıza özgü bir biçimde mücadelesinin başında yer tutmuş gibidir.

Mazlum yoldaşın daha başından beri bu kadar hedef alınmış olması, oldukça belirginleşmiş olan sürükleyici kişilikleri ve tutarlı parti yaşamlarından ileri gelmektedir. Biz bu inançla, başta Mazlum yoldaş olmak üzere şehit edilen tüm yoldaşlarımıza söz veriyor ve diyoruz ki; uğrunda koşul tanımadan her türlü zorluğa karşın, taviz vermeden döğüştüğünüz, düşüncede ve pratik yaşamdaki bu örnek davranışlarınızı başta kendimiz olmak üzere partimizin ve halkımızın tüm yaşantısına yaymak için bütün gücümüzle çalışacağız. Birinci görevimiz budur. Sizin bu direnmenizden sonra bu konuda en ufak bir ikircikliğe, devrimci düşünce üretme ve bunu hayata geçirmede en ufacık bir tembelliğe ne kişisel ve örgütsel, ne de halkımızın yaşantısında yer vermemek kararındayız. Bu konudaki tavrımız, sizin bu anınızla daha da çelikleşmiştir. Anınız, ne kadar ağır bir ortamda bulunulursa bulunulsun, ne düşmana karşı zavallılaşan, ne de kendini abartan bir davranış örneği olarak belleğimizde yer edecektir. Direnmenizle bizlere bıraktığınız mirasın tarihiliği ortada. Bize, yüzyıllara sığabilecek bir miras bıraktınız. Bu, hiçbir küçükburjuva ukâlasının, hiçbir kendini tanımazın örtbas edemeyeceği, yine hiçbir dönekliğin gözden düşüremeyeceği kadar büyük bir mirastır. Direnmeniz,bizim en büyük güç kaynaklarımızdan biridir. Yalnız bir ay, bir gün için değil, yine yalnız kendi kişisel yaşantımızda değil, bir bütün olarak halkımızın yaşantısında, temel güç kaynaklarından biri haline geldiğiniz açıktır. Bize, işte bu kadar büyük bir miras bıraktınız.

Bu mirası layıkı ile değerlendirmenin zorluğu; size hakim olan devrimci düşünce ve pratiği geleceğe aktarabilmekten, bunun gerektirdiği gücü gösterebilmekten geçmekte ve özellikle ideolojiden pratiğe her alanda yüklü bir çalışmayı gerektirmesinden ve bunun hiç te kısa bir sürede gerçekleştirilebilecek cinsten olmamasından kaynaklanmakta, her an şurada burada yakamıza yapışabilecek talihsizliklerden duyduğumuz endişeden ileri gelmektedir.

Partili militan ve sempatizan yoldaşlar!

Mazlum yoldaşın anısına bağlı olmak, günümüzde önümüze koyduğumuz ideolojik, politik hattımızı hayata geçirmek ve her şeyden önce bunun örgütlenmesini ve eylemini gerçekleştirmekten geçecektir. Kendimizi yeni dönemin mücadele koşullarına göre hazırlarken, bundan böyle devrimci şehit yoldaşlarımızın anısına daha çok layık olunması gerektiğini ve onların her birisinin yaşamlarından birçok dersler çıkarılması gereken büyük değerler olduklarını düşünürken, en son şehitlerimiz Mazlum ve diğer yoldaşlarımızın yaşantısını da kendimize rehber kılacağız, Onların çeşitli alanlardaki öğretici, cesaret verici, fedakârlığa davet edici büyük yaşamlarını, önümüzdeki dönemin zorlu görevlerinin üstesinden gelmenin güçlü bir temeli haline getireceğiz. Bizi büyük bir mirasa sahip kılması nedeni ile bu temel bir yandan mücadelemizi alabildiğine kolaylaştırırken, diğer yandan sorumluluğu ağır ve ciddi bir miras olmasından ötürü bu mirasa layık, ikirciksiz, her koşul altında yerine getirilmesi gereken bir devrimcilik türü istediğini de hiçbir zaman bilincimizden eksik etmemek zorundayız. Her hareket böyle bir mirasa sahip olamaz. Böyle bir mirası olan hareketler ise kendilerini sürekli geliştirebilme ve yükseltme özelliğini gösterirler. Böyle şehitleri hanesine kaydedebilen hareketler, gelişmenin tohumlarını daha başlangıçta bünyelerine ekmiş sayılmaktadırlar. Içinden geçtiğimiz ağır baskı ve işkence koşulları altında, bu büyük şehitlerimizin üç yıl gibi uzun bir süre, her türlü işkenceye karşı aralıksız direnmeleriyle doruğa çıkararak göstermiş oldukları başeğmez tavırlarını, daha gelişmiş olanaklara ve daha güçlü bir temele sahip olarak bizim haydi haydi göstereceğimiz tabiidir. Mevcut eksikliklerimizi, hatalarımızı bu temelde daha kolayca giderebileceğimiz ve gidermemiz gerektiği açıktır. Partililerin böyle yoldaşlara sahip olabilmek için kendilerini her yönleriyle gözden geçirerek, en zorlu görevlerin üstesinden gelebilecek bir yapıya ulaştırmalarından başka bir çareleri yoktur. Kaldı ki, bu sizlere şeref bahşeder. Çoğunuzun yakından tanıdığı bir yoldaşlar olan Mazlum yoldaşa layık olmanın başka bir yolu da yoktur. Tüm devrimci özelliklerini özümseyip, onu kişiliğinizde daha da geliştirerek zor görevlerin altından daha rahatlıkla kalkabileceğiniz, ve devrimci görevlerin üzerine eskiye göre daha bir özveri, cesaretle bilinçle yürüyeceğiniz de bir o kadar açıktır.

Yiğit Kürdistan halkı!

Aranızdan **Mazlum** gibi büyük bir insanı çıkardığınız için, sadece varlığınızı kanıtlamakla kalmamakta; böylesine büyük insanları bağrından çıkarabilen bir halk olarak emsali az görülen bir özelliği de bünyenizde taşıdığınızı ispatlamaktasınız. **Mazlum** yoldaş gökten inmedi, sizin bağrınızdan çıktı. Sahip olduğunuz bir yığın olumlu özelliği kendi kişiliğinde somutlaştırarak, böyle bir direnişçi kişiliğe yükselebildi. Bugün dağlarda, köylerde ve kuytu köşelerdeki bir yığın insanın bağrında parça parça ve gizli duran, yoksul Kürt insanındaki mertlik, yiğitlik, dürüstlük, cesaret özelliklerinin, bir kişilikte somutlaştığında ne büyük bir güce dönüşebileceğini en açık bu yoldaşımız kanıtlamıştır. Sizin bu özellikleriniz yoğunlaştırıldığında ve en somut ifadesi Parti önderliğindeki ulusal kurtuluş cephesi olan birliğiniz yaratıldığında, bu direnişçi geleneğinizin nasıl harikalar yaratabileceğinden hiç kimsenin kuşkusu yoktur. Bugün tek tek devrim şehitlerinde gözüken bu özelliklerin yarın tüm halkımızın kişiliğinin ayrılmaz bir parçası haline geleceğinden de yine kuşkumuz yoktur. Özellikle partimizin aydınlatıcı, örgütleyici ve eyleme geçirici özellikleri aranızda yaygınlaşıp, mücadelesi geliştikçe her birinizin **Mazlum yoldaşın** anısına yakışır bir seviyeye ulaşacağınızdan, yine kuşkumuz yoktur. Yakından tanıdığınız bu yoldaşlarımızın anıları karşısında sizlerin de, bağımsızlık ve özgürlük mücadelenize daha büyü k bir coşkuyla sarılacağınız, yoldaşlarımızın ideolojik, politik, örgütsel yaşamını rehber edineceğiniz ve bu temelde daha büyük bir güvenle bağrınızdan kopan ve engin özünüzü temsil eden bu direnişçilerin anısına layık olarak onları teredütsüz takip edeceğiniz kuşkusuzdur.

Sizler, böyle yoldaşlara sahip olmakla sadece kurtuluşa duyduğunuz özlemi kanıtlamış olmakla kalmıyor, bu konuda en güçlü dayanağa sahip olduğunuzu dosta da, düşmana da gösteriyorsunuz. Ve şuna çok iyi inanıyoruz ki, siz halkımızın bağrında bu özelliklerin milyonlarcası gizlidir. Bu yoldaşların önder kişiliğinde sınırlı olarak açığa çıkarılan bu özelliklerinizin bu temelde top yekün bir güce dönüşeceği ve düşmanın bu özellikleriniz karşısında başeğeceği kesindir. Ulusal değerlerinize kasteden, toplumsal gelişmenizi binbir türlü hile, düzenbazlık ve baskıyla ortadan kaldırmak durumunda olan bu düşmana karşı, sizin ancak bu temelde cevap verebileceğiniz ve gücünüzü konuşturabileceğiniz bugün daha da bir açıklık ve gerçeklik kazanmıştır. En zor ve zayıf bir dönemde direnmeye bu biçimde sahip çıkarak kendimizi ona, adeta katık ederken, sizleri de birçok sıkıntının içine çektiğimizi biliyoruz. Ama bundan başka bir çaremiz olmadığını, acılarımızı şehitlerimizin anısına yaraşır, soylu ve güçlü bir direnmeye dönüştürerek mevcut durumdan kurtulabileceğimiz de bir o kadar açıktır.

Emekçi Türkiye halkı!

Doğuşlarından günümüze kadar sizlerinde başınıza bela olan, sizleri her türlü gericiliğe bulaştıran, yüzyıllardan beri sizleri kendi işgal, istila ve imha amaçları peşinde sizleri koşturan ve günü geldiğinde sizleri de en soysuzca bir baskı ve sömürüye maruz bırakan emperyalizmin günümüzdeki engerici özlemlerini, tarihten almış oldukları gerici özelliklerle birleştiren bu faşistler çetesinin yakanıza yapışmış ellerini kırınız. Kürdistan halkının kanına elini bulaştırmış, halkımız üzerinde katliam ve yoketme operasyonu gerçekleştirmekle uğraşan bu caniler şebekesi, sizlerin de namusunu kirletmektedir. Sizleri, bu azgın şoven ve katliamcı emellerine aralıksız propagandaları ve üzerinizdeki günlük baskı ve tahakkümleriyle alet etmeye çalışmaktadırlar. Sizleri her türlü özgürlükten, demokratik hak ve istemlerinizden zorla alıkoyan, işsizlik ve yoksulluk içinde kıvrandıran, yine sizleri emperyalizmin çıkarları doğrultusunda her türlü savaşa atmaktan çekinmeyen bu generaller güruhunu, başınızdan atın. Bunlar, açlığın nedenleri, acının ve işkencenin kaynağıdırlar; bunlar emperyalizm adına en tehlikeli, en karanlık işlere atılmaktan çekinmeyecek kadar vicdansız ve zalimdirler. Bunlar çıkarları uğruna hepinizi diyar diyar süründürecek kadar soysuz ve vatansızdırlar.

Bugün, bunlar bir yandan sizin üzerinizde diğer yandan da Kürdistan halkı üzerinde ve sizlerin sözcüleriniz durumunda olan devrimcilere karşı katliamın, işkencelerin en iğrençlerini tezgâhlarına koymuşlar, darağaçlarıyla ve katliamlarıyla hergün acılarınıza yenilerini eklemektedirler. Sizleri ve bizleri, Türk ve Kürt halklarını kendi sultaları altında, böylesine azgın bir pota içinde her türlü haklardan mahrum bırakmak ve temsilcilerinizi yoketmekle uğraşan bu güruha karşı, sizin evladınız olan HAKI KARER ve KEMAL PIR gibi yüce enternasyonalistlerin ruhu ile birleşip, gücünüzü gösterme-

»

nin tam zamanıdır. Yüzyıllardan beri halklar arasındaki ayrılıkçılığın, şovenizmin, bölücülüğün ve her türlü eşitsizliğin gerçek kaynağı bunlardır. Halkları birbirine kırdırtmanın gerçek kaynağı olan bunlar, günümüzde bu işi daha da derinleştirmeye çabalamaktadırlar. Tümünüzü Kürdistan halkına ve diğer bölge halklarına karşı kullanmak küstahlığında bulunan bu imhacıları yalnız bırakmalısınız. Başta Kürt halkıyla olmak üzere tüm halklarla bağımsızlık ve özgürlük temelinde daha güçlü ve gönüllü bir birliğin koşullarını yaratmak, herkesten çok sizlerin çıkarınadır, ve bu mümkündür.

Bakınız, sizlerin yiğit evladı ve Kürdistan halkı ile proletaryasının seçkin önderi Kemal PIR, en azgın işkenceler altında bile bu faşist genareller güruhunun mahkemelerine karşı bu konuda nasıl haykırıyor!

Amerika uşağı bu cuntanın, sizleri sürüklemek istediği çirkin emellere alet olma yerine, Kürt halkıyla bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temellerinde bir birlik için, ortak iktidar savaşımı ve araçlarında birleşerek, bu temelde onlara karşı güçlü ve soylu bir direnme geleneği yaratalım. Her iki halkın tarihinde de uzun bir süreyi kapsayan, ama egemen sınıfların sultası tarafından dayatılmış bulunan zoraki birlik, Türk ve Kürt halklarının çıkarlarına aykırıdır. Şimdiye dek ters işletilen bu tarihselk gelişmeyi, bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temellerinde doğrultmak ve gönüllü bu birliği yaratmak için güçlerimizi birleştirip, yaygın ve birleşik bir direnmeyle, başlattığımız süreci daha da güçlendirerek sürdürelim.

Sizlerin ve bizlerin çıkarları birdir. Bu birlik, kurtuluştaki birlikte somutlaşmalıdır. Bunun dışındaki yolları, tercih etmemeliyiz. Hele hele direnme tarihlerimizin en güçlüsünü yaşadığımız 1970'ten sonraki yıllarda, Türk halkının da en soylu direnme yılları olan bu dönemdeki devrimcilerin bıraktığı mirası kendinize temel alarak, bunu bizlerin direnmesiyle birleştirip en az bizim kadar sizin de düşmanınız olan bu egemen sınıfın bir avuç katiller çetesi olan temsilcilerini yerle bir etmek üzere harekete geçmeniz, daha kanları kurumamış olan önderlerimize ve zindanlardaki evlatlarınıza layık olmanın da bir gereğidir.

İlerici insanlığa!

Bugün halkımız, üzerinde varlığımızı tümüyle tehdit eden emperyalizmin azgın bir güruhu ve diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Bunlar sadece baskı ve sömürüyle yetinmemekte, ulusal varlığımızı tümüyle imhadan geçirmeye çalışmaktadır. Bu, yüz yıllardan beridir kurduğu tecrit çemberine ilave olarak, günümüzde emperyalist gericiliğin tüm olanaklarını kullanıp en incesinden en kabasına kadar tüm yokedici yöntemleri üzerimizde uygulayarak, bizi imha etmeye çalışan faşist bir yönetimdir. Bu yönetime karşı halkımız, tarihinde ender rastlanan bir direnme başlatmıştır. Halkımız bu direnmesiyle ilerici insanlığa açılmış, onunla arasında bir köprü kurmuştur. Emperyalizm ve işbirlikçi faşist generaller çetesi ise, bu köprüyü uçurmaya çalışmaktadırlar. Sizler, özgür dünyanın temsilcileri olarak buna müsaade etmemelisiniz. Sizlerin tarihindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri bizimde mücadelemizdir. Biz, sizlerin bu mücadelelerinizden esinlenerek, sizin izlediğiniz yolda yürümenin bizim de hakkımız olduğuna inanarak direnmeye girdik. Emperyalizmin bizi bu yoldan alıkoymak için, bu yönetimle uygulamaya koyduğu imhacı yöntemlere karşı, sesinizi yükseltmelisiniz.

Mücadelemizi, kendi mücadelenizle birleştirmekle sizlerin de kazanacağı çok şey vardır. Kürdistan halkının kendi mücadelesini çağdaş kılması ve çağdaş koşullarda sürdürmesi emperyalizme vurulacak ölümcül darbelerden biridir. Mücadelemiz, sizin bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm ve barış doğrultusundaki mücadelenizin en büyük destekçilerinden birisidir. Sizlerin en sınırlı bir katkınız bile, zor dönemlerde geçmekte olan mücadelemiz için büyük önem ifade etmektedir. Halkımız sizlerden biri gibi, çağdaş bir halk ve çağdaş bir ulus olmak istiyor. Sizinle bağımsızlık, özgürlük ve birlik temelinde, kardeş bir halk olarak yaşamak istiyor. Böylesine tarihi ve haklı bir arzuyu gerçekleştirmek için siz de elinizden geleni yapmalısınız.

Faşist generaller çetesi!

Siz, miras aldığınız, egemen sınıflar tarihindeki yüzlerce yıllık gericiliğin bir gereği olarak, en gaddar, en soysuz, en kaba, ve an alçak katliamları işlemeye devam etmektesiniz. Mirasçısı olduğunuz atlarınız da yüzyıllarca,bunu böyle yaptılar. Birçok halkı tarihten sildiler, birçoğunun da ulusal ve toplumsal gelişmesini durdurdular. Ellerini sayısız insanın kanına bulaştırdılar. Sizler, bunların en son halkasını oluşturmaktasınız. Gericiliğin kudurmuş temsilcisi ABD emperyalizminin bir maşası olan sizler, kendinizi oldukça cesur saymanıza rağmen, elinize bir avuç kemik ve deri kalan ve üç yıldan beridir hücrelerde tutulan yoldaşlarımızı, en hunharca işkencelere tabi tutarak öldürdükten sonra, vücutlarını tümden bantlayarak, korkunçluğunuzun göstergesi olan işkence izlerini saklamaya çalışacak kadar da korkaksınız. Açıktır ki siz,bunları Türk milleti adına değil, uşaklığın bir gereği olarak,emperyalizm adına yapmaktasınız. Çok iyi bildiğiniz askeri savaş kurallarına göre hareket etme gereğini dahi duymamaktasınız. Işgal, istila orduları bile, tutsak aldıkları insanları ve halkları katletmezler. Esirlerin katledilmesi kim, olursa olsun bir savaş suçudur. Ama sizler, o kadar alçaksınız ki bu kanunları rahatlıkla gözardı edebilmekte, savunmasız, korumasız insanlara saldırmakta, ve her gün şurada burada en iğrenç katliamlarınmızı tekrar tekrar gerçekleştirebilmektesiniz. Bu değerli yoldaşlarımıza da en iğrenç ve yüz kızartıcı yöntemlerinizi uygulamaktan çekinmediniz. Halkımız sizin hakkınızda yanılmayacaktır.

Sizin, halkımızın ulusal ve toplumsal gelişmesine karşı bir kastınız vardır. Onu her zaman, katliamlarla, gelişmekten alı koymak istediniz. Bu tarihsel eğiliminizi günümüzde, emperyalizmin en gerici eğilimi olan faşizmle birleştirerek devam ettirmek istiyorsunuz. Katliamla halkımızı ve onun gerçek sözcüleri olan direnişçileri susturup amacınıza ulaşacağınızı sanmaktasınız. Ama bu noktada yanılıyorsunuz. Halkımız geçmişi ile geleceği arasında, kendisi ile çağ arasında bir köprü kurmuştur. Bu köprüyü; hem de en soylu direniş kavgalarıyla adım adım geçmektedir. Mücadelemizin başlangıç aşamasında bile göstermiş olduğunuz tahammülsüzlük, bizi yargılama gücünü bile kendinizde göremeyişiniz, yenilginizin en açık kanıtıdır. Biz sizinle, bütünüyle savaş kuralalrına göre savaşmaktayız. En güzel şeylerini talan ettiğiniz ülkemizde siz, çoluğunuzla çocuğunuzla oldukça rahat bir yaşam sürmektesiniz. Bu azgın şiddet gösterilerinizle bizi en yakınınızdaki bu insanlara ve sizin hizmetkârlığınızı yapmakta olan sömürgeci memurlar ve bürokratlarınıza karşı misilleme yapmaya zorluyor, buna açıkça davet ediyor, anlamsız bir şiddet ortamı içinde, insanları birbirine kırdırtmak istiyorsunuz. Ama biz sizin bu alçak oyunlarınıza gelmiyeceğiz. Elimizi kadınların ve çocukların kanına bulaştırmayacağız. Aksine kendilerine karşı çok büyük bir saygısızlık içinde olduğunuz halkınızla, ortak amaçlar temelinde birleşerek, onlarla kardeşlik bağlarıyla bağlanacağız. Yine çok istediğiniz o zamansız, erken şiddet ortamlarına da girmeyeceğiz. Kendi ideolojimizin, kendi politikalarımızın kabuletmediği yöntemlerle savaşmayacağız. Bizim bu konudaki uyaknıklığımızın sizi kahreden şeylerin başında geldiği de çok açık. Biz size, sizi en çok kahredecek bir biçimde, mücadelenin tüm yönleriyle hazırlanarak, size ölümcül darbeyi indermenin her türlü yol ve yöntemlerini geliştirerek karşılık verdik, veriyoruz ve vermeye devam edeceğz.

Şandan, şereften çok bahseden generaller gürühu! Sizde zerre kadar şeref ve insan haysiyeti kalmışsa, tutsak aldığınız insanlara, en azından savaş esirleri muamelesi yaparsınız. Ama sizde bu güç bile yoktur. Siz şerefsizliğin ve onursuzluğun girdabında dolaşmaktasınız. Bu nedenle tarihi gerçeklerin de ispatladığı gibi sizinle, anladığınız dille hesaplaşmaktan başka bir yol yoktur. Bize düşen ise, bunu tüm yönleriyle gerçekleştirmektir. Tüm ilerici insanlığı, Türk halkını ve kendi halkımızı tüm yönleriyle sizin azgın geiriciliğinize karşı dikerek, gerçek niyetlerinizi, sinsi ve katliamcı siyasetinizi hiçbir zaman unutmadan,kendimizi sonuç alıcı bir mücadele için hazırlıyoruz, hazırlamaya devam edeceğiz. CIA'nın en sinsi oyunlarıyla donanmış, emperyalist dayanaklarınız bile sizi, karşı karşıya bulunduğunuz sondan kurtaramayacaktır. Halkların direniş kavgası, hakim sınıfların her türlü yöntemini altedecek kadar güçlüdür. Siz, bizi halkımızdan ve ilerici insanlıktan tecrit edeceğinizi umuyordunuz. Fakat bunu başaramadınız. Biz, başta kendi halkımız da olmak üzere, Türkiye Halkıyla da bağımsızlık ve özgürlük temelinde en geniş birlikleri gerçekleştirmenin programlarını ve bu programları hayata geçirecek araçları geliştirmeye devam ediyor, ilerici insanlıkla aramızda sağlam köprüler kuruyoruz. Bu bağlar her gün, her saat güçlenmekte, mücadelemizde akıtılan her damla kan bunu daha da gürbüzleştirmektedir. Her işgence, her baskı bizi kıvama getirmekte ve çelikleştirmektedir. Halkımız üzerinde kurmuş olduğunuz sömürgeci egemenliğinizin çağı ve onu toptan imha edebilmenizin günü artık geçmiştir. 1980'lerde buna son bir umutla tekrar sarıldınız, ama başaramadınız; bundan sonra başarmanız ise hep olanaksızdır.

Türkiye ve Kürdistan halklarının seçkin evlatlarına:a karşı işlediğiniz bu cinayetleri, durdurmak zorundasınız. Durdurmamanız halinde ise hakettiğiniz cevabı misliyle alacaksınız. Ömrünüzü uzatmak, içinde bulunduğunuz sistemin çürümüş ve çöküşe giden yapısını zorla ayakta tutmak istiyorsunuz. Varlığınızı yaratmak için gerekirse tüm gücünüzü en uç sınırına dek kullanmaktan tereddüt etmeyeceğinizi ilân etmektesiniz. Bununla siz, halkların size karşı daha erkenden ve en soylu savaşımlara atılmalarına davetiye çıkarmaktan başka bir şey yapmamaktasınız. Sizler, gayet iyi bilmektesiniz ki, yaptığınız bu savaş çağrılarına, halklar kendi devrimci savaşımlarıyla mutlaka cevap vereceklerdir. Sizi layık olduğunuz yere, Diem'lerin, Somoza'ların, Batista'ların, yanına göndermek için halklarımız yüzyıllardır elden bırakmadıkları direnme silahlarını, çağımıza uygun bir tarzda kullanmak üzere hazırlanmakta, tüm güçleriyle nihai zafer için savaşmanın yol ve yöntemlerini geliştirmektedirler. Sizin anlayacağınız biricik lisan da budur.

Newroz'lar bundan sonra iki adla anılacaktır. Birincisi devrimci Kawa'yla anılan, halkımızın doğuşunu, bağımsızlık ve özgürlük doğrultusundaki ilerlemesini, bunu engellemek isteyenlere karşı soylu direnmesinin efsaneleşmesini ifade eden Newroz; ikincisi, **Mazlum** yoldaşımızın katledildiği Newroz.

Newroz, artık yüzyıllardan beri sürüp gelen baskı ve tahakküme karşı **Mazlum** yoldaşın anısıyla cevap verilen yıl dönümlerinin kutlanmasına da tanık olacaktır. Newroz, Bundan böyle her yıl dönümünde direnmenin daha da derinleştiği ve geliştiği, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin dev boyutlara ulaştığı dönüm noktaları olacaktır. Biz **Mazlum** yoldaşın anısınını bir güne, bir aya, bir yıla sığabilecek bir anı olarak değil, halkımızın içinde bulunduğu akılalmaz kölelik sistemini parçalayıp, sınıfsız bir topluma varanadek sürecek güçlü bir miras olarak, yoldaşımızın da çok iyi ifade ettiği gibi, Onu, her yıl dönümünü, diğer yıldönümlerinin temeli, bayrağı haline getirerek çağdaşlaştıracak ve kurtuluşumuzun bir aracı haline getireceğiz. Bu anlayışla biz sadece basit bir acınma ve yakınmayla yetinmiyoruz. Bilakis tüm şehit kahramanlarımıza olduğu gibi, sonuncu ve en güçlü halkalardan olan **Mazlum** yoldaşa layık olmanın biricik yönteminin de, şehit düştükleri günün anlamına uygun olarak onları asırlaştırmak, sahip oldukları ideoloji, siyaset ve eylem gücünü tüm partimize ve halkımıza özümsettirip, yaygınlaştırmak ve ömrümüz yettikçe bunun için bizden beklenen katkıları gerçekleştirmek olduğunun bilincindeyiz. Bunu başardığımız oranda görevlerimizi kısmen yerine getirebildiğimizi söyleyebiliriz. Ve iyi biliyoruzki bunu yaratmadan, bunu gerçekleştirmeden, başka hiçbir şeyle, yoldaşlarımızın anısına bağlı, olduğumuzu belirtemeyeceğiz.

Kayıplarımızdan büyük acı duyuyoruz. Düşman bunu yapmakla bizi, kolumuzdan, kanadımızdan ve yüreğimizden etmeyi hedeflemiştir. Bu bir anlamda da böyledir. Ama o bizim, yüreğimizi her zaman yenileyebileceğimizi, bundan kaynaklanan acılarımızı, en güçlü direniş ögeleri haline getirerek cevap verebileceğimizi de hesaplamak zorundadır. **Haki** yoldaşın anısına duyduğumuz bağlılıkla **gerçekleştirdiklerimizi, Mazlum** yoldaşın anısı karşısında ve hem de daha gelişmiş güç ve olanaklarla, bin misliyle gerçekleştireceğiz. Bunu gerçekleştirmek konusunda bugün kendimize daha çok güven duymaktayız. Ve yine bu anlayışladır ki, ne soğuk kanlılığımızı yitirerek, ne de kayıplarımızı ve halkımızile hareketimizin, içinde bulunduğu derin acıları gözardı ederek, davaya bağlı adamlar ve militanlar için çok büyük anlamı olan bu mirasa layık olmanın hesabını yapmaktayız. Düşman, yürütmekte olduğumuz sonuç alıcı devrimci çalışmalara bir tepki olarak işlediği bu vahşi cinayetleri ile, bizi yolumuzdan alıkoyabileceğini sanıyor. Partimiz onun bu yanılgısını, ortayı çıkardığı Ulusal Kurtuluş Cephesi Programı ile ona iliklerine kadar hissettirecektir. Biz böyle ktliamları yadırgamıyoruz. Bu ulusal imha siyasetine karşı öylesine özlü ve öylesine gür bir mücadele yükseliyor ki, şehitlerimizin anısı sadece bu mücadelenin alevini daha da yükseltmekte ve kızıllaştırmaktadır.

Artık bize düşen görev, şehitlerimizin kanlarıyla kazımış oldukları yolda, tüm gücümüzle yürümektir. **Onlar**, bağımsızlık ve özgürlük uğruna mücadelede acı çekmeyi ve ölümü kolaylaştırdılar. Bu, **Onların** bize yaptığı en büyük yardımdır. Biz bundan sonra daha zahmetsizce ve daha karkusuzca yürüyecek, ölünmesi gereken yerde ölmesini bileceğiz.

YAŞASIN PKK SAVAŞÇILARININ DIRENIŞ RUHU!
PKK PARTIZANLARININ ANILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
MAZLUM YOLDAŞIN DIRENIŞ MÜCADELESI YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLI BIR MEŞÂLEDIR!

11.4.1982

DİRENMEK YAŞAMAKTIR

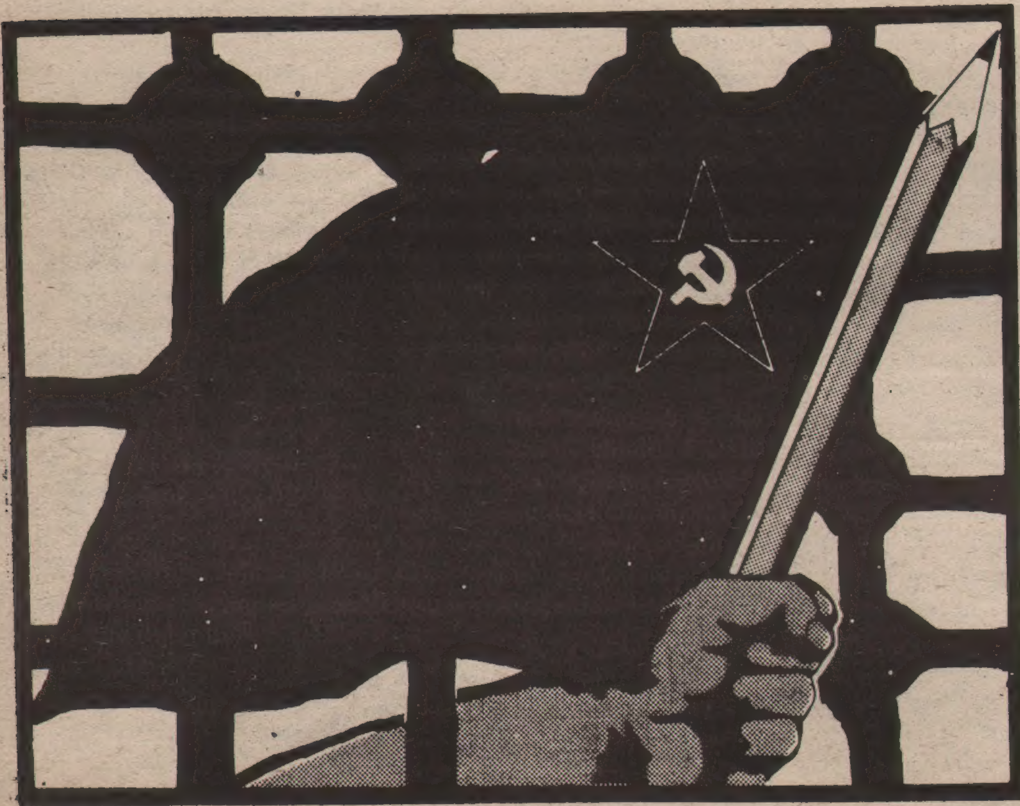

" Proletarya davası, tarihin gerçekleştirmek için, insanlığın önüne görev olarak koyduğu, büyük ve kutsal bir görevdir. Bu büyük görev, uğrunda fedakarlıklardan kaçınmayan, iradesi güçlü dava adamlarını, yani komünist kişilikli insanları gerektirir. Denebilir ki, her dava kendisini zafere götürebilecek kadrolarını yaratır ve onların irade çabasıyla zafere ulaşır."

" PKK davası, her türlü ulusal ve sınıfsal zulmün kaynağı olan sınıfları ve sınıf çatışmalarının ortadan kaldırıldığı, insanların bayrakları üzerinde "HERKESTEN YETENEĞİNE GÖRE, HERKESE İHTİYACINA GÖRE" belgisinin yazıldığı bir dünyanın davasıdır. PKK, Dünya Cumhuriyetinin Kürdistan'daki örgütlenmesinin çekirdeğidir. PKK davası, tüm insanlığın sorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına sıçrayışıdır."

" PKK önderliğinde ki Kürdistan Kurtuluş Hareketi gelişip güçlendikçe, Türk sömürgecileri ve uşaklarının da öfkesi artmakta; devrimci hareketi tasfiye etmek ve ona omuz veren halk kitlelerini sindirmek için zulüm ve zorbalığın dozunu alabildiğine yoğunlaştırmaktadırlar."

" Ve asla Marks, Lenin-Stalin gibi komünistlerin taşıdığı yüce bayrağı yere düşürmek ve lekelemek istemeyen; Fuçik'lere, Troi'lere, Haki' lere, Cuma Tak'lara, Salih Kandal'lara, Zeki Akıl'lara ve diğer yoldaşlara layık olmaya çalışan bir devrimci, polis karşısında aman dileyerek küçük düşmemek, Parti'ye ve yoldaşlarına ihanet etmemek için, bazı kişisel endişeleri olsa bile, onlardan kaçınmaya çalışmalı ve asla ona kapılmayıp düşmeyerek, işkencede CHE GUEVARA gibi şöyle haykırmalıdır'

"ÖLÜM NEREDEN VE NASIL GELİRSE GELSİN, SAVAŞ SLOGANLARIMIZ KULAKTAN KULAĞA YAYILACAKSA, SİLAHLARIMIZ ELDEN ELE GEÇECEKSE VE BAŞKALARI MİTRALYÖZ SESLERİYLE VE DE SAVAŞ VE ZAFER NARALARIYLA CENAZELERİMİZE AĞIT YAKACAKLARSA, ÖLÜM HOŞ GELDİ, SAFA GELDİ !.."

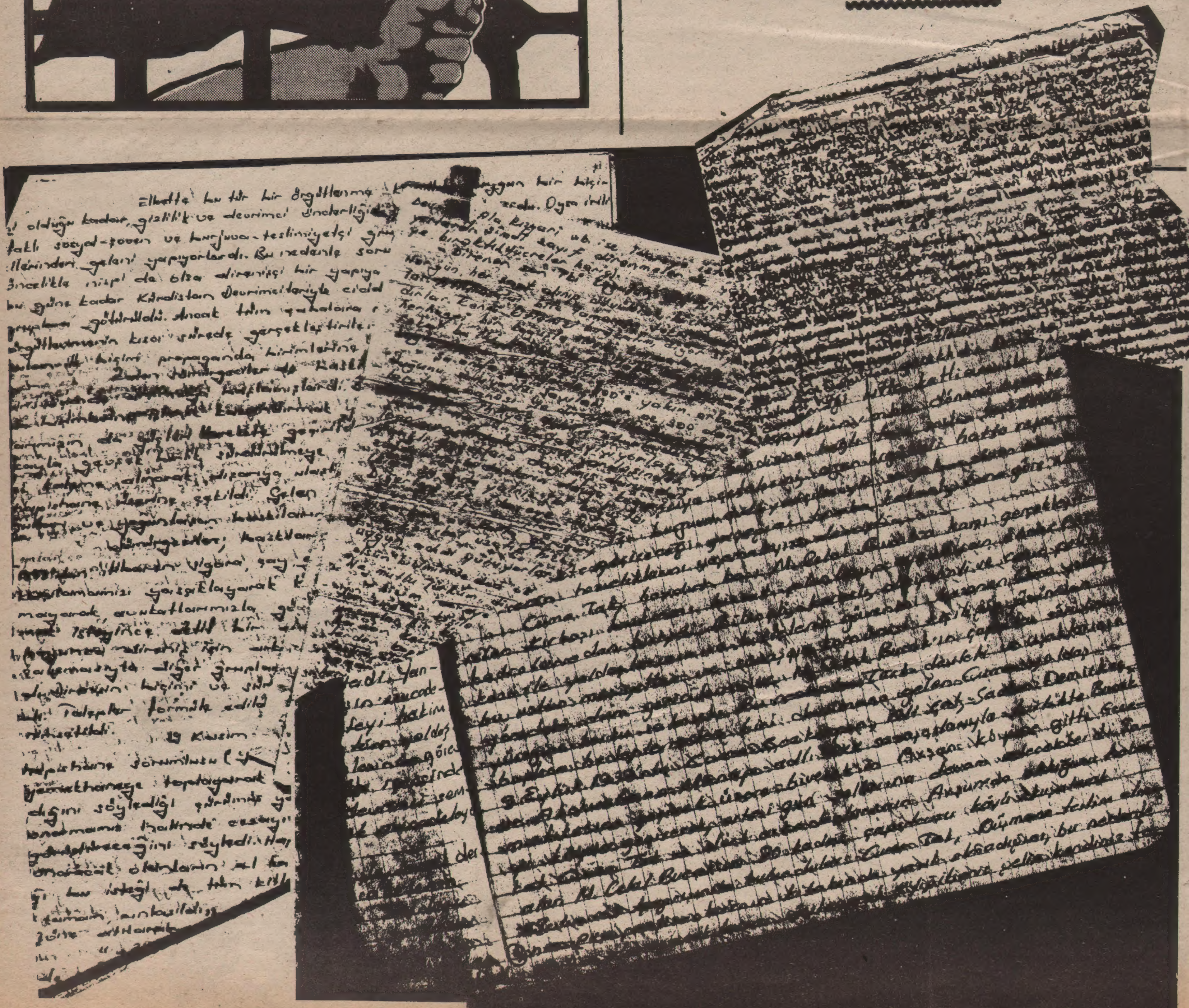

Mazlum Doğan'ın Cezaevinden gönderdiği Yazılardan Örnekler.

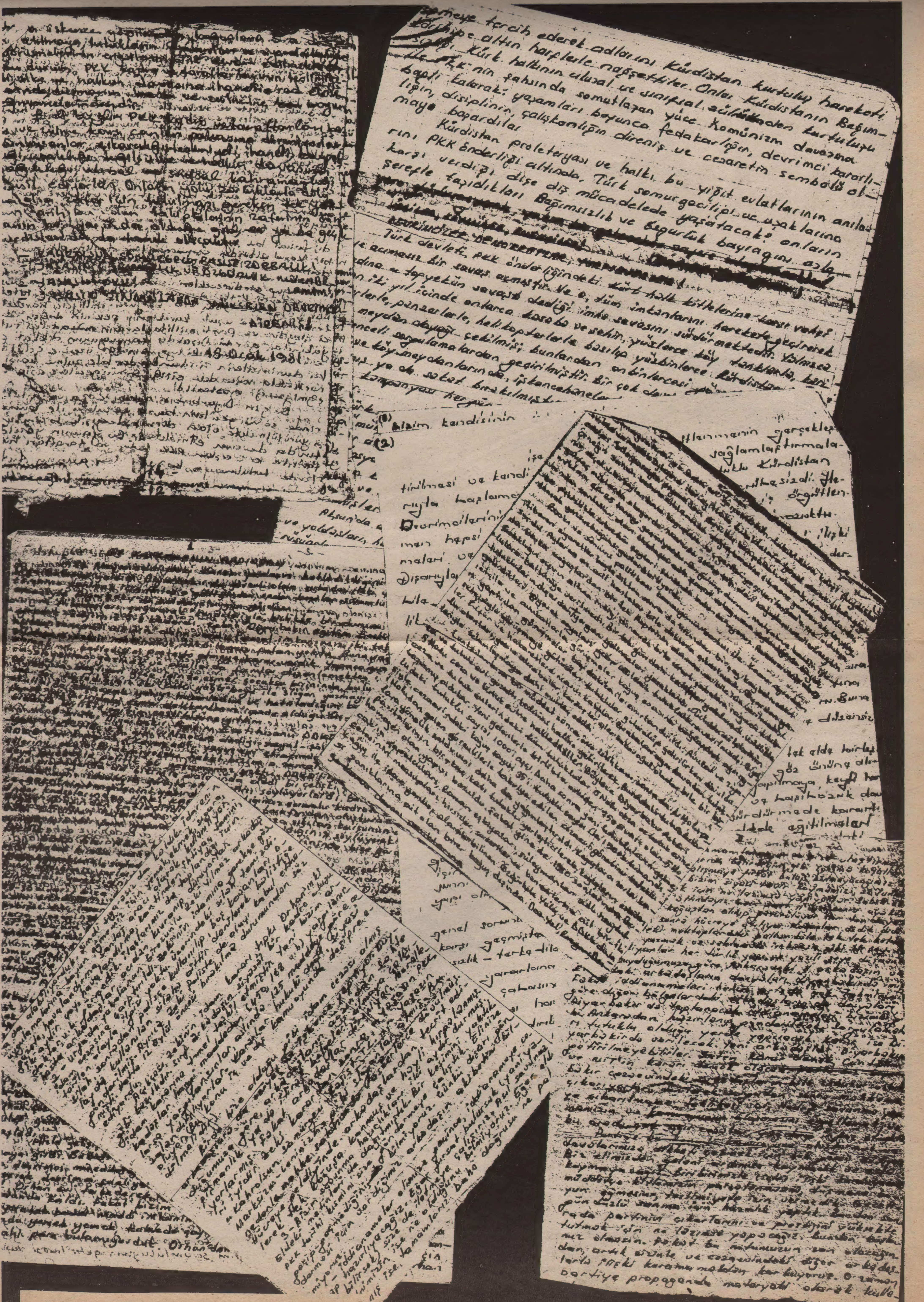

…meye tercih ederek adlarını Kürdistan kurtuluş hareketi[ne] altın harflerle nakşettiler. Onlar Kürdistanın Bağımsızlığı, Kürt halkının ulusal ve sınıfsal zulümden kurtuluşu ile PKK-nin şahsında somutlaşan yüce komünizm davasına bağlı kalarak; yaşamları boyunca fedakarlığın, devrimci kararlılığın, disiplinin, çalışkanlığın direniş ve cesaretin sembolü olmayı başardılar.

Kürdistan proleteryası ve halkı bu yiğit evlatlarının anılarını PKK önderliği altında, Türk somurgeciliği ve uşaklarına karşı verdiği dişe diş mücadelede yaşatacak; onların şerefle taşıdıkları Bağımsızlık ve Özgürlük bayrağını asla [redacted]

Türk devleti, PKK önderliğindeki Kürt halk kitlelerine karşı vahşi[ce] acımasız bir savaş açmıştır. Ve o, tüm imkanlarını harekete geçirerek …dına ve topyekün savaş dediği imha savaşını sürdürmektedir. Yalnızca son iki yıl içinde onlarca kasaba ve şehir, yüzlerce köy tanklarla, … -lerle, panzerlerle, helikopterlerle basılıp yüzbinlerce Kürdistanlı meydan dayağı çekilmiş; bunlardan onbinlercesi … işkenceli sorgulamalardan geçirilmiştir. Bir çok … ve köy meydanlarında, işkencehaneler[de] … ya da sakat bırakılmıştır … kampanyası her gün …

Mazlum Doğan'ın Cezaevinden gönderdiği Yazılardan Örnekler.

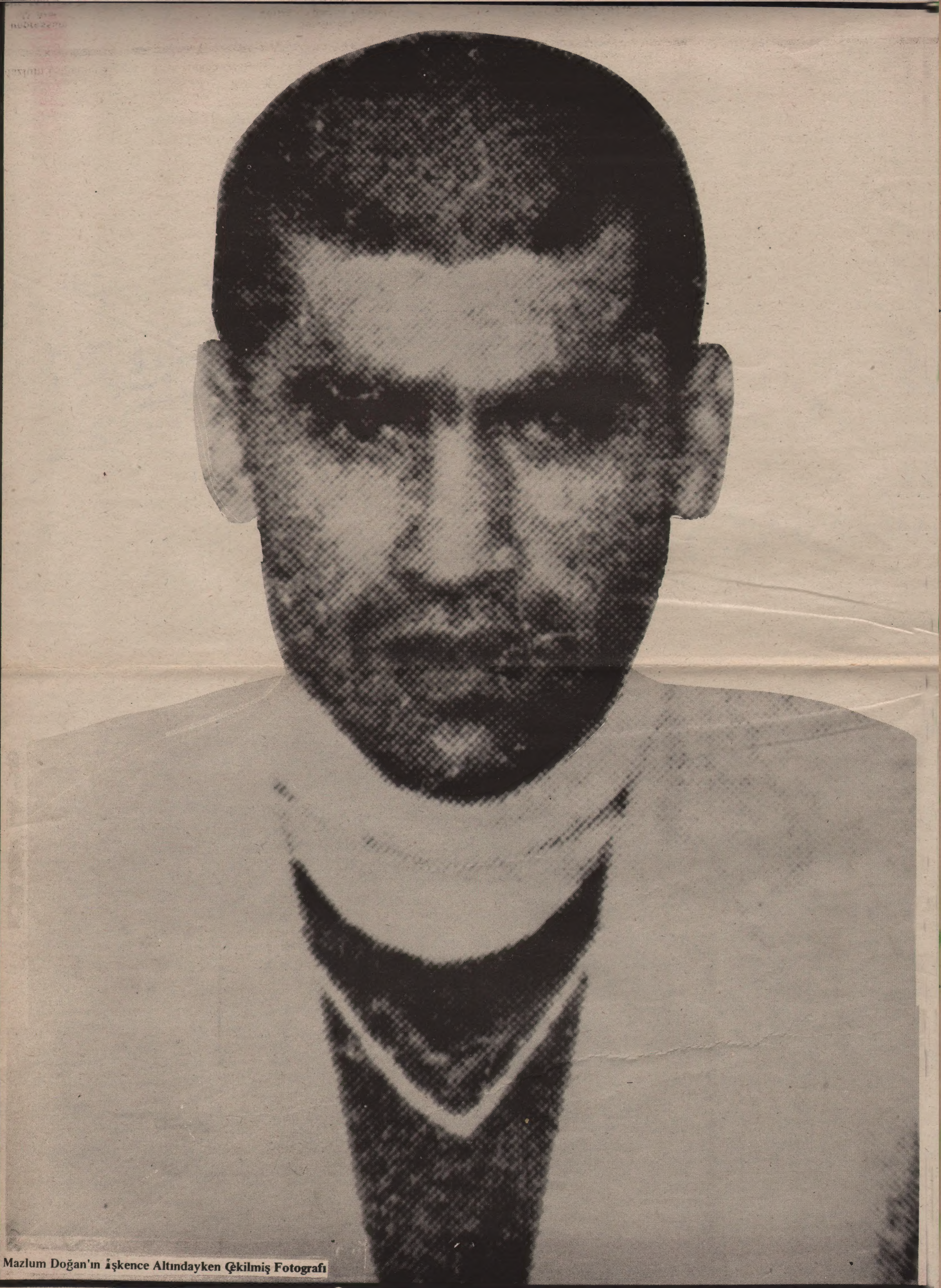

Mazlum Doğan'ın İşkence Altındayken Çekilmiş Fotografı

Impressum
M. Aral
Grolmannstraße 20
1000 Berlin 12

Serxwebûn
Verlag und Handels
GmbH
Postfach 101682
5000 Köln 1

Deutsche Bank Köln
Konto-Nr. 1282805
BLZ 37070060

Auflage: 12.000